

KONFLIKTY MIĘDZYNARODOWE

SPIS TREŚCI

- ▶ Podział konfliktów międzynarodowych
- ▶ Mapa Europy
- ▶ Mapa świata
- ▶ **Opis wybranych konfliktów międzynarodowych**
 - Irlandia Północna
 - Kraj Basków
 - dawna Jugosławia
 - Kosowo
 - Cypr
 - Irak
 - Iran
 - Afganistan
 - Południowa Osetia
 - Czeczenia
 - Górny Karabach
 - Kaszmir
 - Morze Ochockie
 - Tajwan
 - Palestyna
 - Rwanda

Konflikt międzynarodowy – definicja – jest to ostrzejsza forma sporu, w którym państwa wykorzystują różne środki, w tym siły zbrojne, dla obrony własnych interesów. Możliwe wykorzystywane „środki” = formy nacisku: sankcje ekonomiczne, cła ochronne, wizy, bojkot towarów, użycie sił zbrojnych

PODZIAŁ KONFLIKTÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Podział konfliktów międzynarodowych

Spory o wody morskie

dostęp do szelfu bądź o tereny połowowe (Morze Ochockie)

Spory o dostęp do wody pitnej

na terenach suchych np. o wzgórze Golan między Syrią a Izraelem

Spory o terytorium

- pakistańsko – indyjski o Kaszmir,
- chińsko – tajwański o Tajwan,
- grecko – turecki o Cypr,
- armeńsko – azerbejdżański o Górny Karabach,

PODZIAŁ KONFLIKTÓW MIĘDZYNARODOWYCH

**Spory związane
z dążeniami
niepodległościowymi
lub
separatystycznymi**

- palestyński – izraelski o Palestynę
- w Irlandii Północnej o oderwanie się od Wielkiej Brytanii i przyłączenie do Republiki Irlandii
- o państwo Basków w Hiszpanii
- o wolną Czeczenię w Rosji
- Tybet chce uniezależnić się od Chin i odzyskać niepodległość
- w Kosowie – Albańczycy zamieszkujący Kosowo i część Macedonii chcą utworzyć własne państwo lub przyłączyć się do Albanii
- na Krymie (Ukraina) o włączenie tego obszaru w granice Rosji
- w Abchazji o oderwanie się od Gruzji i przyłączenie do Rosji
- kurdyjski o utworzenie niepodległego Kurdystanu

PODZIAŁ KONFLIKTÓW MIĘDZYNARODOWYCH

Konflikty wewnętrzne na tle
etnicznym, ekonomicznym,
politycznym, religijnym

Afryka:

- Angola, Somalia, Sierra Leone, Liberia
- Konflikt między plemionami Tutsi i Hutu – Rwanda i Burundi
- Fundamentalisci islamscy chcą przejąć władzę w Algierii
- Kongo, Uganda, Zimbabwe, Nigeria, Senegal, Sudan

Azja Środkowa

- Afganistan
- Konflikt izraelsko – palestyński
- Liban
- Tadżykistan
- Kambodża
- Sri Lanka
- Filipiny
- Indonezja
- Turcja
- Jemen

Ameryka Łac.

- Wojny partyzanckie w Peru
- Gwatemalii
- Nikaragui
- Salwadorze
- Kolumbii

Irlandia Północna

Czeczenia

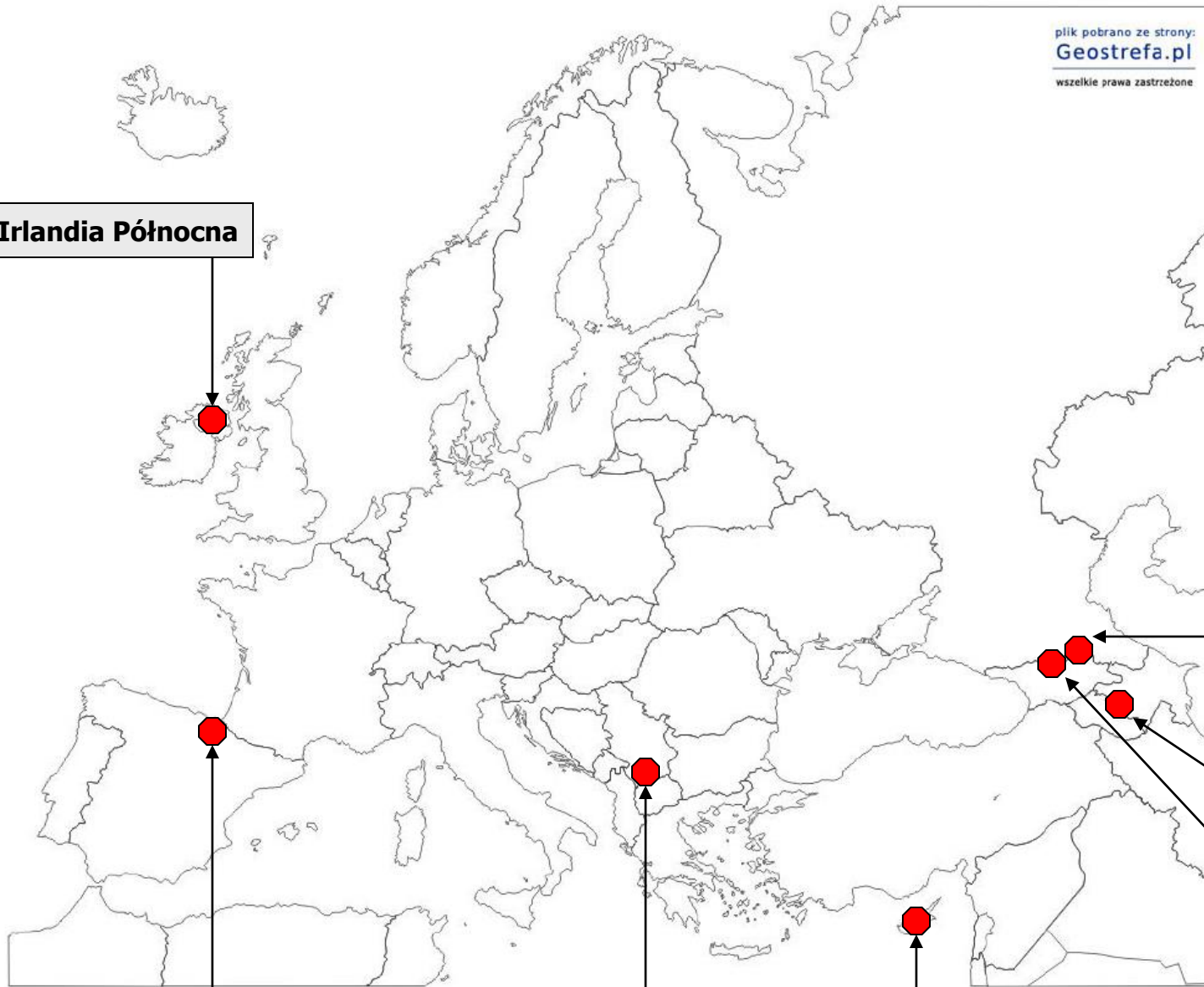
Górný Karabach

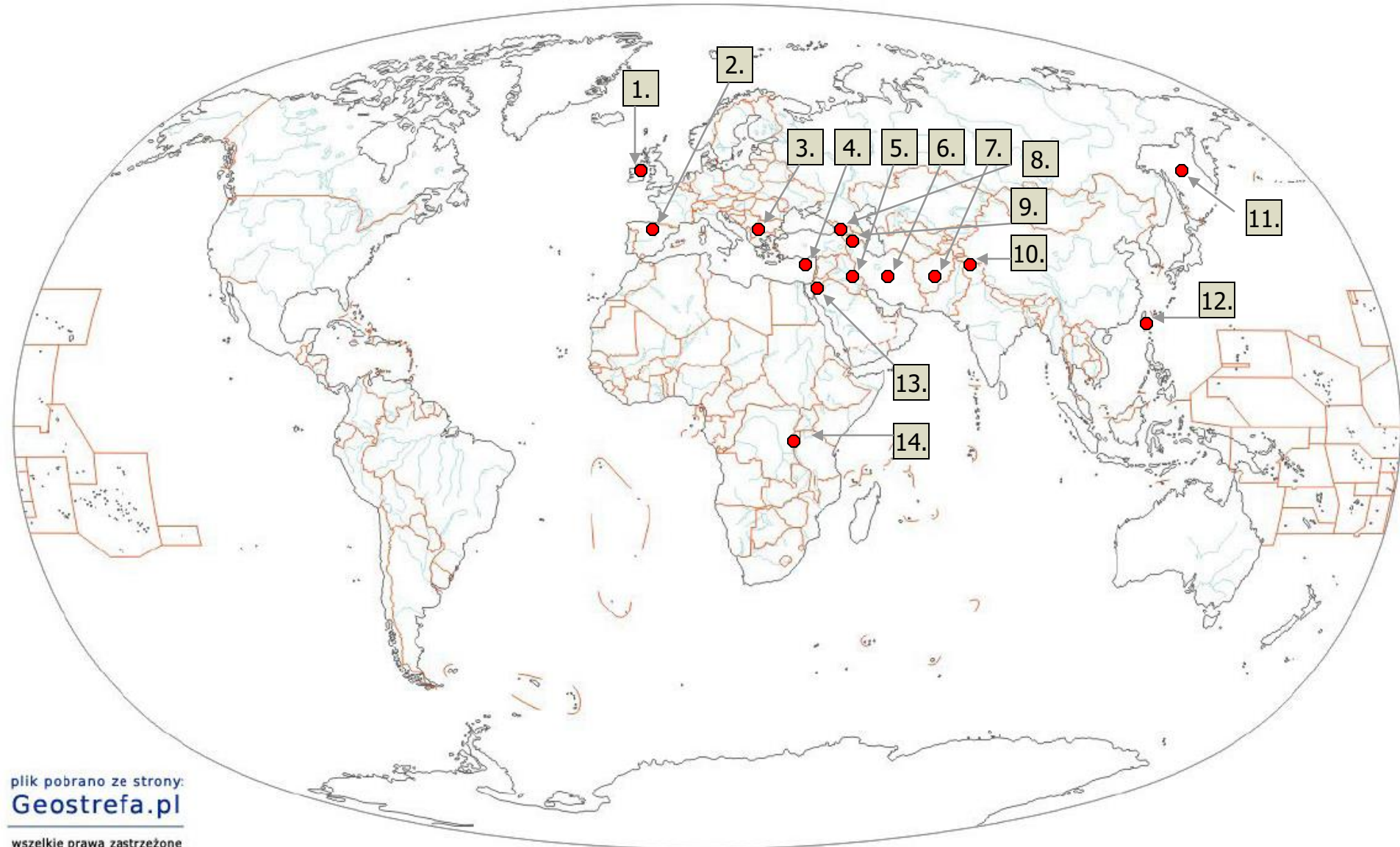
Osetia

Kraj Basków

Kosowo

Cypr

plik pobrano ze strony:
Geostrefa.pl

wszelkie prawa zastrzeżone

1 – Irlandia Północna
2 – Kraj Basków
3 – Kosowo
4 – Cypr
5 – Irak
6 – Iran

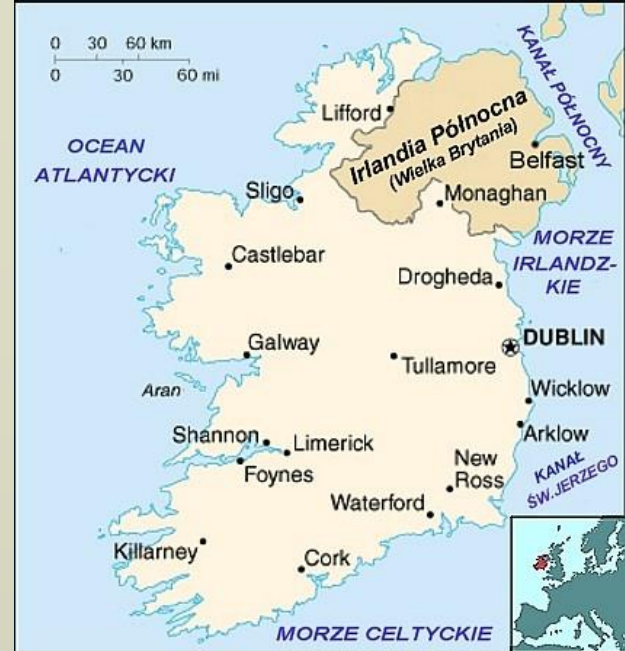
7 – Afganistan
8 - Osetia i Czeczenia
9 – Górny Karabach
10 – Kaszmir
11 – Morze Ochockie
12 – Tajwan

13 – Palestyna
14 – Ruanda i Burundi

KONFLIKT W IRLANDII PÓŁNOCNEJ

- 1916 – powstanie wielkanocne w Dublinie.
- 1919 – 1921 – wojna o niepodległość Irlandii.
- 1921 – 1922 – podział Irlandii. Pod władzą Brytyjczyków pozostaje 6 hrabstw Irlandii Północnej – tzw. Ulster.
- 1968 – 1969 – wybuch zamieszek w Irlandii Północnej. Katolicy buntują się przeciw dyskryminacji, tworzą ruch w obronie praw obywatelskich. Władze bryt. internują osoby podejrzane o działalność terroryst. Wojsko wkracza do dzielnic katolickich.
- 1972 – W. Brytania rozwiązuje Parlament Ulsteru i przejmuje pełną władzę nad Ulsterem.
30.I. – „krwawa niedziela” – **Bloody Sunday**
14 katolików ginie w Londonderry.
- 1973 – 1974 – porozumienie w Sunningdale – wspólne sprawowanie władzy w Ulsterze. Kładzie temu kres strajk generalny zorganizowany przez ekstremistów protestanckich.
- 1974 – listopad – seria zamachów terroryst. IRA m.in. w Birmingham (21 zabitych).
- 1979 – sierpień – IRA zabija w zamachu bombowym lorda Mountbattena, wuja królowej Elżbiety II.
- 1981 – strajk głodowy w więzieniu Maze w Belfaście. Umiera 10 członków IRA, w tym przywódca Bobby Sands.
- 1984 – październik – zamach w Brighton podczas zjazdu konserwatystów.

www.eszkola.pl/dzial/europa_irlandia

Sinn Féin "My sami"
irludzka organizacja i partia.

Gerry Adams,
Przewodniczący Sinn Féin
od 1983 r

<http://www.irlandia.za.pl/ira.html>

KONFLIKT W IRLANDII PÓŁNOCNEJ

UVF - Ulster Volunteer Force

- 1985 – anglo – irlandzkie porozumienie z Hillsborough. Władze Irlandii uzyskały prawo głosu w sprawie Ulsteru.
- 1991 – rozmowy wielostronne zainicjowane przez Petera Brooke`a , ministra ds. Irlandii Północnej.
- 1992 – listopad – zerwanie rozmów pokojowych.
- 1993 – październik – IRA dokonują zamachu na sklep rybny na Shankill Road w Belfaście.
- 1993 – Halloween – zamach UFF – protestanckich Bojowników o Wolność Ulsteru, którzy ostrzelali pub Greysteel.
- 1993 – grudzień – deklaracja z Downing Street. Premier John Major i Albert Reynolds oferują Sinn Fein udział w rozmowach pokojowych w zamian za złożenie broni przez IRA
- 1994 – zawieszenie broni – IRA, UFF, UVF
- 1996 – luty – IRA zrywa zawieszenie broni. Dokonuje serii zamachów, m.in. w Docklands w Londynie
- 1996 – czerwiec – rozpoczęcie rozmów okrągłego stołu w Belfaście.
- 1997 – lipiec – przywrócenie rozejmu.
- 1998** – podpisanie **porozumienia pokojowego**. Jego współtwórcy John Hume i David Trimble otrzymali pokojową Nagrodę Nobla (1998).
- 2005** – **IRA ogłosiła całkowite rozbrojenie**.

KONFLIKT BASKIJSKO - HISZPAŃSKI

Baskonia (Kraj Basków, bask. Euskal Herria, Euskadi, hiszp. Vascongadas, Pais Vasco) — kraina historyczna i obszar autonomiczny w północnej Hiszpanii, położony nad Zatoką Biskajską.

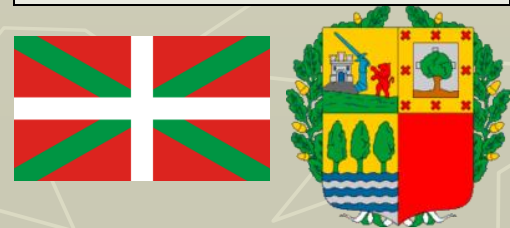
Gen. Francisco Franco
ketelkedo.freeblog.hu

Guernica – Pablo Picasso obraz zamówiony przez rząd republikański na wielką wystawę światową w 1937 r.
www.macuarium.com/.

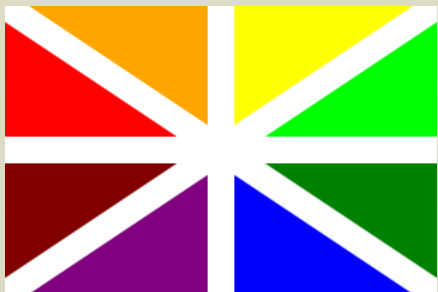
Guernica po nalocie

www.wikipedia.pl

1936 – Kraj Basków uzyskał autonomię w ramach Republiki Hiszpanii; Baskowie uzyskali prawo do własnego parlamentu i rządu, do prowadzenia własnej polityki podatkowej oraz rozwoju kultury.
1937-23.04. – zbombardowanie miasta Guernica, siedziby rządu autonom., przez hitlerowski legion „Condor”, na życzenie gen. Francisco Franco.

Rząd Franco zlikwidował autonomię Kraju Basków:
zakazał używania euskery, wydawania narodowych pism, kultywowania tradycji. Zabroniono obchodzenia świąt narodowych.
1948 – wprowadzenie stanu wojennego przez reżim gen. Franco.
1959 – powstaje ETA (Euskadi Ta Askatasuna – Ojczyzna Basków i Wolność) przez radykalnych działaczy Nacjonalistycznej Partii Basków (PNV);

Flaga partii Herri Batasuna
Politycznego skrzydła ETA
www.mundurat.net

Lauburu
symbol kraju Basków.

KONFLIKT BASKIJSKO - HISZPAŃSKI

Arnaldo Otegi
Lider Herri Batasuna

www.mundurat.net

- 1961 – nieudana próba wykolejenia pociągu wiozącego weteranów wojny domowej. Policja odpowiedziała blokadami dróg, przeszukiwaniami domów, torturami aresztowanych. Kary śmierci – zamachy – aresztowania – kary śmierci...
- 1975 – wprowadzenie stanu wyjątkowego i polityka uderzająca w baskijski Kościół katolicki. Po śmierci Francisco Franco przyznano Krajowi Basków ograniczoną autonomię. ETA rozpoczęła ataki na hiszpańskich polityków.
- 1977 – pierwsze demokratyczne wybory w Hiszpanii.
- 1978 – powstaje Herri Batasuna – partia polit. uważana za polit. skrzydło ETA
- 1979 – zakończono pracę nad statutem autonomicznym, w którym stwierdzano, że Baskowie będą stanowić autonomiczną wspólnotę w ramach Hiszpanii, o nazwie Euskadi.
- 25.10.1979 – odbyło się referendum w Kraju Basków, w którym przyjęto Statut.
- 1980 – wybory do Parlamentu baskijskiego. ETA nie uznała Statutu.
- 1997 – aresztowano 23 członków kierownictwa partii Herri Batasuna
- 1998 – ETA ogłosiła zawieszenie broni – podstawa rozmów między Herri Batasuna a rządem madryckim.

- 2000 – wybory wygrywa Jose Maria Aznar, który zapowiada że nie będzie więcej negocjował z Baskami. Aznar dążył do nadania autonomii całej Katalonii.
- 2001 – delegalizacja Herri Batsuna
- 2004 – parlament baskijski przyjął bezwzględną większością głosów projekt reformy Statutu z Guerniki, tzw. Plan Ibarretxe, który następnie został przedstawiony Korteżom. Zakładał on dalsze poszerzenie autonomii Kraju Basków, który miał być tylko „wolno stowarzyszony” z Hiszpanią. Korteży odrzuciły Statut.
- 2007 – Rząd Zapatero zerwał rozmowy z przedstawicielami Kraju Basków, a ETA odwołała zawieszenie broni. Prezydent Kraju Basków Juan Jose Ibarretxe zapowiedział referendum, w którym Baskowie wypowiedzieliby się na temat Planu. Zapatero nie wyraził zgody na przeprowadzenie referendum.
- 2008 – luty – aresztowania 14 członków Batasuny, oskarżonych o współdziałanie z terrorystami. Rozruchy uliczne w Kraju Basków

KONFLIKT BASKIJSKO - HISZPAŃSKI

Jose Maria Aznar
premier Hiszpanii
1996 - 2004

José Luis Rodríguez Zapatero
premier Hiszpanii od 2004

www.flickr.com/photos/theklan/1490599241/

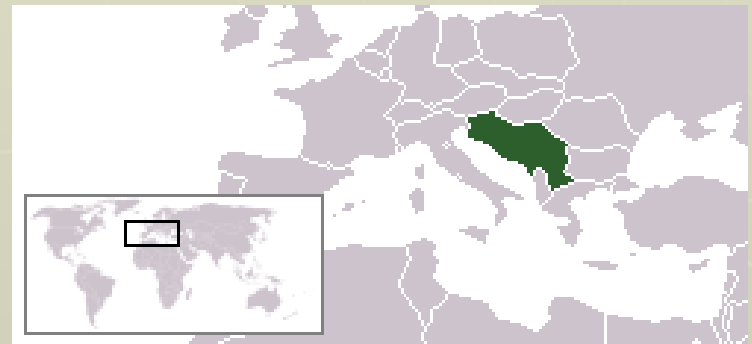
euskadi.blox.pl

Juan Jose Ibarretxe
prezydent Kraju Basków
www.insurgente.org

KONFLIKT W BYŁEJ JUGOSŁAWII

Jugosławia - nazwa państwa narodów południowosłowiańskich, używana od 1929 dla Królestwa Serbów, Chorwatów i Słoweńców, potem dla Socjalistycznej Federalnej Republiki Jugosławii, a po jej rozpadzie (w latach 1991-1992) dla Federalnej Republiki Jugosławii będącej federacją Serbii i Czarnogóry - do 2003

Josip Broz Tito
Dyktator SFRJ
www.bmlv.gv.at

**Jugosławia
1945**

ROZPAD JUGOSŁAWII 1991 – 1992

Wojna o niepodległość Chorwacji i Słowenii 1991 – 1992.

Gdy rozpadł się obóz socjalistyczny wraz z ZSRR w 1991 r. doszło do rozpadu Jugosławii. Najpierw niepodległość ogłosiły najbogatsze republiki – Chorwacja i Słowenia.

Serbowie, stanowiący trzon armii jugosłowiańskiej, nie godząc się na rozpad federacji, próbowali zbrojnie zmusić obie republiki do rezygnacji z Niepodległości (1991 – 1992).

Wojna zakończyła utrzymaniem niepodległości Słowenii i Chorwacji. Niepodległość uzyskała również Macedonia.

Serbia i Czarnogóra utworzyły Nową Jugosławię.

Jugosławia 1991

Wojna Nowej Jugosławii z Bośnią i Hercegowiną 1992 – 1995.

Serbowie głosili hasła nacjonalistyczne, które zaniepokoiły inne narody. Wówczas niepodległość ogłosiła Bośnia i Hercegowina. Nowego państwa nie uznała Nowa Jugosławia i w 1992 r. zaatakowała Sarajewo, stolicę republiki. Wojna trwała aż do 1995 r. i cechowała się olbrzymią brutalnością. Każdy walczył z każdym – Serbowie, Chorwaci i Muzułmanie. Serbowie dopuszczali się mordów i czystek etnicznych (np. w **Srebrenicy** wymordowali mężczyzn w wieku rozrodczym między 12, a 77 rokiem życia).

Była to wojna na tle etnicznym i religijnym. Dopiero interwencja NATO zatrzymała działania wojenne. Zawarto **układ w Dayton** (USA).

Na jego mocy powołano siły międzynarodowe **IFOR** w sile 60 tys. żołnierzy, które miały rozdzielić walczące strony i doprowadzić do zakończenia konfliktu do końca 1996 r. Przeprowadzono wybory pod kontrolą ONZ.

Sporny obszar został podzielony na Chorwacko – Muzułmańską Federację i na Republikę Serbską.

Federalna Republika Jugosławii 1992

OBSZAR BYŁEJ JUGOSŁAWII OBECNIE

gen. Ratko Mladić
dowódca Serbskiej Armii
w Bośni podczas wojny
w latach 1992-1995.
Odpowiedzialny za masakrę
w Srebrenicy

Radovan Karadžić
serbski prezydent
Bośni i Hercegowiny

KONFLIKT W KOSOWIE

Slobodan Milošević
Prezydent Serbii 1989 – 1997

Ibrahim Rugova
Prezydent Kosowa od 1992

Problem Kosowa – Kosowo było w Jugosławii republiką autonomiczną, która graniczy z Serbią, Macedonią i Albanią. W 90% zamieszkałe przez Albańczyków, stanowił jednocześnie terytorium Serbii i było ważnym miejscem dla historii Serbii.

1991 – rozpad Jugosławii. W Kosowie przeprowadzono referendum, w którym ludność opowiedziała się za suwerennością.

Jugosławia nie uznała jego wyników.

1992 – ludność Kosowa wybrała własny parlament i prezydenta, których Serbia nie uznała.

1996 – ujawniła się Wyzwoleńcza Armia Kosowa, która przeprowadzała zamachy terrorystyczne na Serbów.

Władze serbskie odpowiedziały represjami wobec Albańczyków – Albańczykom nie wolno było kupować ziemi, domów ani jej sprzedawać.

1998 – otwarta wojna domowa. Wyzwoleńcza Armia Kosowa mordowała Serbów, którzy wprowadzili do Kosowa armię i zaczęli pacyfikować prowincję. Państwa europejskie i USA zaproponowały mediację ale ludność Serbii nie zgodziła się na proponowane warunki: autonomię Kosowa i wkroczenie sił NATO, które miały chronić proces pokojowy.

Wojska serbskie rozpoczęły kolejną ofensywę i zaczęły **wypędzać Albańczyków z Kosowa**. 340 tysięcy uchodźców przekroczyło granicę Albanii i Macedonii, a Serbowie zniszczyli księgi narodzin, ślubów i zgonów – „**czystka tożsamości**”.

1999 – **wojska NATO**, bez zgody ONZ rozpoczęły interwencję – przez 78 dni prowadzono **bombardowania** terytorium Nowej Jugosławii. Władze w Nowej Jugosławii zgodziły się na zajęcie Kosowa przez siły międzynarodowe.

PROBLEM KOSOWA

Boris Tadić
prezydent Serbii od 2004

Fatmir Sejdiu
prezydent Kosowa

Hashim Thaci
premier Kosowa

- 1999 – powrót ok.. 300 tys. Albańczyków do Kosowa. Armia Wyzwoleńcza Kosowa rozpoczęła czystki etniczne – niszczenie serbskich i romskich wiosek, świątyń i pomników. W wyniku przeprowadzonych akcji 300 tysięcy Serbów i Cyganów zostało wypędzonych, reszta pozostała w nielicznych, strzeżonych przez NATO KFOR enklawach. Albańska UÇK doprowadziła do zniszczenia ponad 150 świątyń prawosławnych (z których najstarsze pochodziły z XII wieku Kosowem administruje ONZ, a porządku pilnują siły międzynarodowe – KFOR (40 tys.)
- 2004 – **pogromy marcowe** (17-18.03.) pod egidą władz UÇK i ASRH, miały miejsce **pogromy Serbów**. Zorganizowane bandy albańskie (niektóre liczące ponad 3000 osób), pomimo ochrony KFOR-u wdzierały się na teren enklaw serbskich i dokonywały mordów i zniszczeń. Zgodnie z rozkazem, KFOR w pierwszej kolejności zapewniał bezpieczeństwo własnym żołnierzom, następnie ewakuował zagrożonych Serbów i Cyganów.
- 2005 – parlament serbski uchwalił konstytucję zgodnie z którą Kosowo stanowi integralną część Serbii.
- 2006 – październik – społeczeństwo w referendum ogólnokrajowym poparło konstytucję.
- 2007 – grudzień – premier Kosowa zapowiedział proklamowanie niepodległości.
- 2008 – 17.02. – proklamowanie niepodległości Kosowa.**
- Rosja grozi, że zawetuje uznanie niepodległości Kosowa w Radzie Bezpieczeństwa ONZ, gdyż jest przeciwna łamaniu integralności terytorialnej niepodległego państwa, którym jest Serbia. Weto zgłoszą również Chiny.

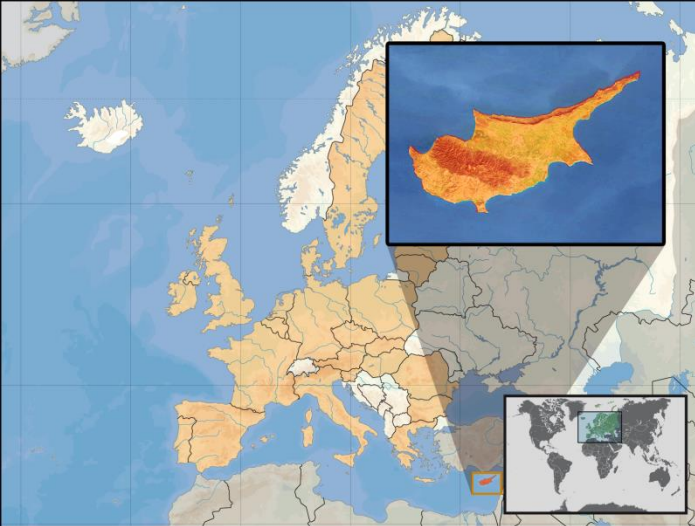
PROBLEM KOSOWA

Uznanie Kosowa na arenie międzynarodowej.

Stan z 8.03.2008 r.

KONFLIKT CYPRYJSKI

Podział Cypru na strefy zamieszkane przez ludność grecką (78%) oraz turecką (18%).

1960 – wyspa uzyskała niepodległość.

1974 – zamach stanu przeprowadzony przez tajną organizację militarną Greków cypryjskich EOKA wywołał zbrojną interwencję Turcji w obronie praw jej mniejszości. Na zajęętym obszarze Cypru Północnego powstało Federacyjne Państwo Tureckiego Cypru.

1983 – ONZ wezwała Turcję do wycofania wojsk z Cypru.

W odpowiedzi Turcja proklamowała niepodległą Turecką Republikę Cypru Północnego. Państwo to uznaje tylko Turcja. Społeczność międzynarodowa uznaje jedynie grecką Republikę Cypru która została włączona do UE w 2004 roku, mimo, że nie rozwiązała problemu Cypru Północnego.

Ostatni plan pokojowy zakłada powstanie konfederacji.

Turecka Republika Cypru Północnego samowwające państwo zajmujące północną część wyspy Cypr zamieszkiwaną przez ludność turecką. Państwo uznawane tylko przez Turcję. Liczba mieszkańców: 209 tys.

"GREEN LINE"

Nicosia

CYPRUS

Mediterranean Sea

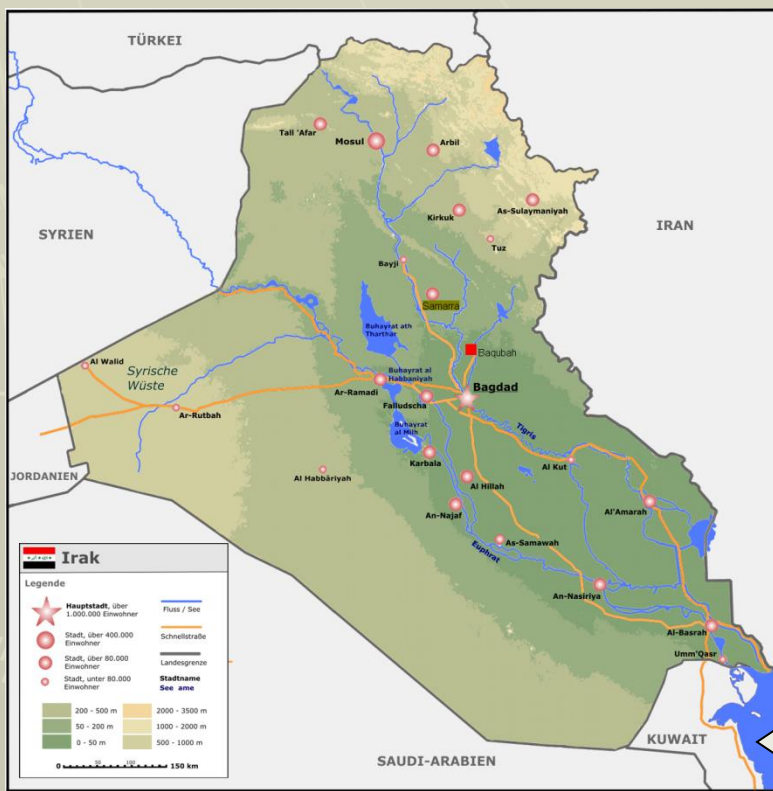
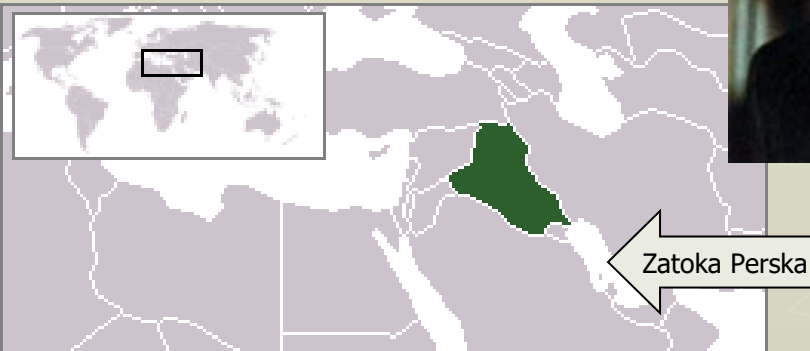

Zobacz więcej na <https://vimeo.com/100535939>

IRAK

Saddam Husajn

Po zwycięstwie rewolucji islamskiej w Iranie Irak uzyskał pomoc zarówno od krajów Europy Zachodnie, USA jak i od ZSRR oraz krajów arabskich.

1981 – Izrael zbombardował reaktor jądrowy koło Bagdadu.

1980 – 1988 – **wojna irańsko – irańska**. Irak uzyskał pomoc USA, które chciały ograniczyć zagrożenie ze strony Iranu – pierwszego fundamentalistycznego państwa islamskiego. Podczas wojny użyto broń organiczną. Wojnę zakończył rozejm zaproponowany przez ONZ.

1988 – Husajn stłumił powstanie irackich Kurdów przy pomocy broni chemicznej, którą kupił w USA.

1990 – aneksja Kuwejtu. Rada Bezpieczeństwa ONZ nakazała wojskom irackim opuszczenie Kuwejtu. Na Irak nałożono sankcje ekonomiczne. ONZ zagroził akcją zbrojną – powstała antyiracka koalicja 38 krajów.

1991 – styczeń – **operacja Pustynna Burza** – koalicja państw, na czele z USA zmusiła wojska irackie do opuszczenia Kuwejtu. Podczas wojny wybuchły powstania szyitów na południu Iraku oraz Kurdów na północy. Koalicja nie pomogła powstańcom – powstania zostały krwawo stłumione. ONZ zakazała Irakowi lotów powyżej 36 i poniżej 33 równoleżnika. Na Irak nałożono embargo gosp. co znacznie ograniczyło możliwości eksportu irackiej ropy i przyczyniło się do przekształcenia Iraku w jeden z najbiedniejszych krajów regionu. Inspektorzy ONZ kontrolowali przemysł iracki.

Zatoka Perska

IRAK

George W. Bush
Prezydent USA od 2001

Dżalal Talabani
Prezydent Iraku od 2005

Nuri al-Maliki
Premier Iraku od maja 2006

Abu Musab al-Zarkawi
Terrorysta jordański. Dokonał wielu zamachów w Iraku. Zginął w 2006

1998 – Saddam Husajn wyrzucił inspektorów ONZ, oskarżając ich o szpiegostwo na rzecz USA.

2001 – 11.09. – atak na World Trade Center w Nowym Yorku. USA rozpoczyna wojnę z krajami, które wspierają terrorizm.

2002 – USA oskarżyły Irak o posiadanie broni masowego rażenia. Husajn obawiając się wojny zgodził się na powrót inspektorów ONZ, którzy nie potwierdzili podejrzeń amerykańskich. USA nie zyskały powszechnego poparcia jak w przypadku Pustynnej Burzy. Przez świat przetoczyła się fala antywojennych i antyamerykańskich protestów, w których wzięło udział około 4 mln ludzi. Również w NATO nie było jedności – Francja i Niemcy otwarcie przeciwstawiły się agresji amerykańskiej na Irak. Polska poparła USA.

2003 – marzec – **początek agresji USA na Irak**. W wojnie wzięła udział koalicja państw pod przywództwem USA, ale bez poparcia ONZ czy NATO (USA, Wielka Brytania, Polska, Australia, Dania, Hiszpania). Była ona skierowana przeciwko reżimowi Saddama Husajna, który został obalony. Działania wojenne zakończono 1 maja 2003 r. Irak został podzielony na cztery strefy stabilizacyjne kontrolowane przez Amerykanów, Brytyjczyków i Polaków. Na czele państwa stanęła Rada Zarządzająca. Saddam Husajn został aresztowany.

Do chwili obecnej walki nie ustają i praktycznie codziennie dochodzi do zamachów bombowych na żołnierzy koalicji, na nowe władze lub na ludność która współpracuje z nowymi władzami itp.

2004 – Rada Zarządzająca uchwała konstytucję iracką. Oficjalnie okupacja Iraku zakończyła się jednak wojska koalicji nie wycofano.

2005 – wybory parlamentarne.

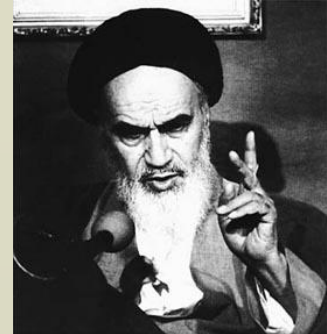
2006 – Saddam Husajn został skazany na karę śmierci – wyrok wykonano 30.XII.

REWOLUCJA IRAŃSKA 1979

Szach Reza Pahlawi z żoną

Ajatollah Chomeini

1959 – szach zaczął ograniczać wpływy alimów i zamykać islamskie szkoły. Zrównał w prawach kobiety i mężczyzn, dopuszczał do urzędów przedstawicieli mniejszości religijnych, wzorował się na Zachodzie i pozwalał na sprzedaż alkoholu. Chciał w szybkim tempie „zeuropeizować” Iran.

1963 - szach Reza Pahlawi ogłosił "białą rewolucję" – program "reform" – zwiększenie armii, nawiązanie przyjaznych stosunków z Izraelem, przekształcenie Iranu w potęgę gosp. Protesty duchowieństwa islamskiego doprowadziły do masakry i aresztowań. Rudollah Chomeini został wygnany z kraju.

Chomeini kierował oporem w kraju wysyłając kasety magnetofonowe ze swoimi przemówieniami. Szach wprowadził terror przy pomocy tajnej policji SAVAK.

1978 – demonstracje przeciwko „zgniliźnie” Zachodu. Śmierć demonstrantów. Msze żałobne przekształcały się w demonstracje, w których ginęli kolejni protestujący.

Demonstrujący niszczą luksusowe hotele, kina itp..

wrzesień 1978 – w związku z silnymi protestami szach wprowadził stan wojenny.

grudzień 1978 – pięć milionów ludzi zgromadziło się na gigantycznej demonstracji, uczestnicy domagali się usunięcia szacha i ustanowienia republiki islamskiej.

16.01.1979 – szach uciekł z kraju wraz z rodziną, większość zachodnich specjalistów zrobiła to samo.

1 lutego 1979 – ajatollah Chomeini wrócił do kraju.

1 kwietnia 1979 – proklamowano Islamską Republikę Iranu.

4 listopada 1979 – studenci zajęli amerykańską ambasadę w Teheranie, wzięli 66 zakładników, (z czego 13 od razu zwolniono). Spowodowało to izolację kraju na arenie międzynarodowej.

Ahmadineżad z amerykańskimi z zakładnikami w 1979 r.,

Flaga Kurdystanu

KURDYSTAN

Konflikt między Kurdami, a Turkami,
Irakijczykami, Irańczykami i Syryjczykami

Kurdowie – lud pochodzenia indoeuropejskiego zamieszkujący przede wszystkim krainę zwaną Kurdystanem. Liczy około 27 mln ludzi.

Kurdystan jest to górzysta kraina w południowo-zachodniej Azji

Terytorium Kurdystanu jest podzielone między następujące państwa:

- Turcję
- Irak (Region Kurdystanu - szeroka autonomia na północy kraju, własny parlament i rząd)
- Iran (minimalna autonomia w ramach ostanu Kurdystan)
- Syrię

Przyczyny:

- podział Kurdystanu między 4 państwa
- Kurdowie dążą do utworzenia własnego państwa
- minimum – walka o uznanie odrębności, używanie języka itp.

Turcja – Kurdowie walczą o własne państwo od pocz. XX w. Organizowali powstania w latach 1925, 1930, 1936. Od 1984 r. prowadzą walkę partyzancką, w której zginęło ok. 30 tys. ludzi. Od czasu gdy Turcja stara się o przyjęcie do UE zezwolono Kurdom na używanie własnego języka – uznano ich odrębność.

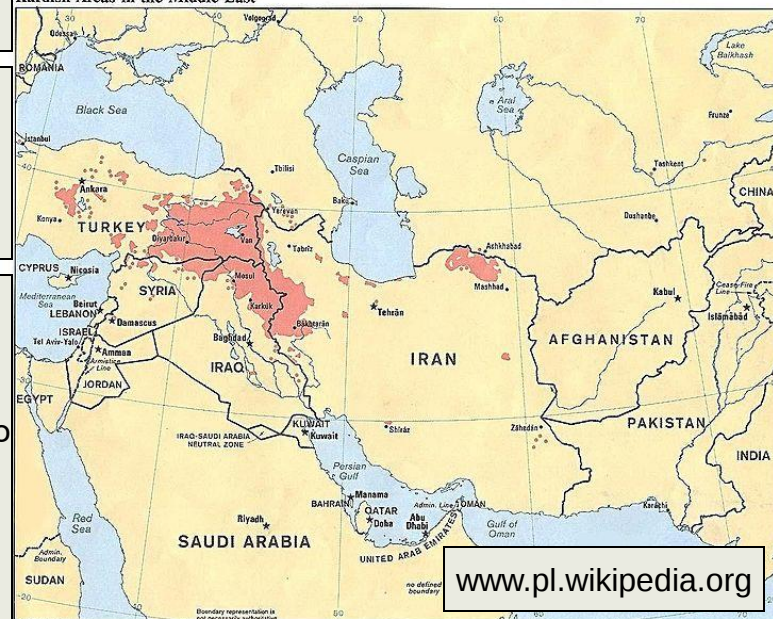
Iran – w 1946 r. Kurdowie ogłosili powstanie Republiki Kurdyjskiej. Wojska irańskie, przy pomocy Brytyjczyków, przejęły kontrolę nad całym krajem. Wszystkich członków władz republiki skazano na śmierć i stracono.

Irak – w 1946 r. Mustafa Barzani utworzył Demokratyczną Partię Kurdystanu. Wspierała ona starania Irańskich Kurdów.

Góry Kurdystanu

Kurdish Areas in the Middle East

www.pl.wikipedia.org

Ziemie zamieszkane przez Kurdów

Flaga Kurdystanu

KURDYSTAN

Konflikt między Kurdami, a Turkami,
Irakijczykami, Irańczykami i Syryjczykami

Kurdystan w Iraku

Stos ciał po ataku gazowym
w Halabdży

Dżalal Talabani

Irak – Po II wojnie światowej Kurdowie wielokrotnie starali się utworzyć własne państwo.

1960 – 1971 – powstanie kurdyjskie. Zakończyło się podpisaniem ugody. Władze irackie uznały Kurdów za odrębną grupę etniczną i nadały Kurdom autonomię w ramach państwa irackiego.

1974 – wybucha kolejne powstanie, krwawo stłumione przez władze. Jego tłem była chęć przejęcia kontroli nad złożami ropośnymi w okolicach kurdyjskiego miasta Kirkuku. Po jego stłumieniu rząd Iraku rozpoczął akcję kolonizacyjną by zmienić skład etniczny ludności wokół tego miasta.

1980 – kolejne powstanie antyirackie.

1987 – 1989 – rząd Saddama Husajna przeprowadza zaplanowaną eksterminację ludności kurdyjskiej przy użyciu między innymi broni chemicznej (wieś Halabdża). Zginęło około 100 tys. Kurdów.

1991 – po ataku Iraku na Kuwejt Kurdowie poparli działania USA w rejonie Zatoki Perskiej i zorganizowali powstanie przeciwko rządowi. Zostało ono krwawo stłumione, a 1,5 miliona Kurdów opuściło Irak chroniąc się w sąsiednich państwach. Wielka Brytania, Francja i USA podjęły militarną interwencję w celu powrotu Kurdów do Iraku. ONZ zorganizował strefę bezpieczeństwa na północy Iraku wprowadzając zakaz lotów powyżej 36 równoleżnika. Powstało tam praktycznie niepodległe państwo kurdyjskie, w którym przeprowadzono w 1992 r. wybory do parlamentu kurdyjskiego

1995 – 1997 – wybuchł konflikt wewnętrzny między Demokratyczną Partią Kurdystanu a Patriotyczną Unią Kurdystanu, który umożliwił wtrącenie się państw sąsiednich. Wojska Turcji, Syrii i Iranu wkroczyły na tereny irackiego Kurdystanu. Dopiero zbrojna interwencja W. Brytanii, USA i Francji zakończyła spór.

2003 – II wojna w Zatoce Perskiej – wojska koalicji antyirackiej wkraczają do Iraku. Podpisano kolejną ugodę między Kurdami, a rządem Iraku.

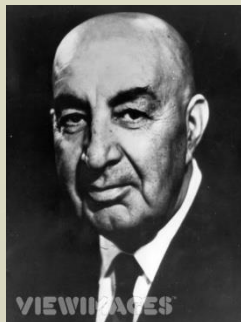
2005 – Nowa konstytucja Iraku usankcjonowała istnienie Kurdyjskiego Rządu Regionalnego posiadającego pełną wewnętrzną autonomię na obszarze Kurdystanu.

7.04.2005 r. Dżalal Talabani, przedstawiciel Patriotycznej Unii Kurdystanu, został prezydentem demokratycznego IRAKU.

WOJNA W AFGANISTANIE

WOJNA W AFGANISTANIE 1978 - 1986

Mohammad Daud
Prezydent Afganistanu
1973 - 1978

Nur Mohammed Taraki
Prezydent Afganistanu
1978 - 1979

Babrak Kamal
Prezydent Afganistanu
Wybrany przez ZSRR

Wojska radzieckie w Afganistanie

Afganistan - monarchia. Utrzymywano dobre stosunki z ZSRR i USA.

Mohammed Daud podjął próbę uniezależnienia Afganistanu od ZSRR.

27.04.1978 r. – komunistyczny zamach stanu. Władzę przejmuje Nur Mohammed Taraki. Ogłosił program radykalnych reform – industrializacja i laicyzacja kraju. Terror i propaganda antyreligijna doprowadziły do wybuchu wojny domowej. Czynnikiem łączącym wszystkich był islam.

1979 – opozycja zajęła miasto **Herat** i wymordowała wszystkich doradców radz. oraz osoby w strojach europ. Na wniosek rządu afgańskiego Rosjanie zbombardowali Herat – zginęło ok. 25.000 ludzi.

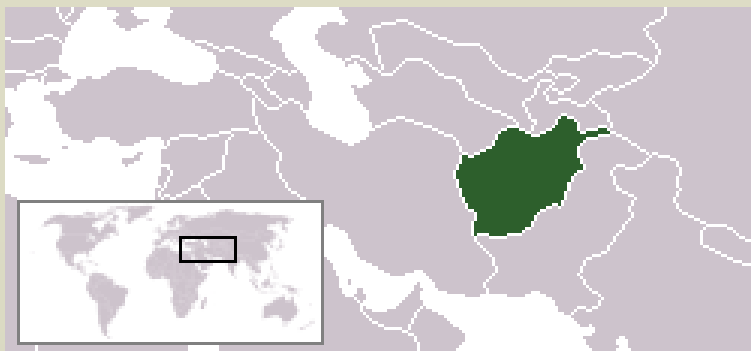
Masowy terror wymierzony w opozycję i inteligencję. W obozach koncentracyjnych zginęło ok. 100 tys.

15.08. – wymordowanie w bestialski sposób Hazarów spowodowało wybuch ogólnonarodowego powstania przeciw rządowi, którego nie można było powstrzymać.

10.09. – przewrót wewnątrz komunistycznej partii Afganistanu. Władzę przejął Hafizullah Amin.

12.1979 – interwencja radziecka – Armia radziecka wkroczyła do Afganistanu. Mianowali Prezydentem Babraka Kamala, agenta KGB. Rosjanie prowadzili wojnę totalną z partyzantką antykomunistyczną (mudżahedinami). Pacyfikacja ludności cywilnej – odpowiedzialność zbiorowa. Zginęło ok. 1 500 000

1986 – czasowe przerwanie działań wojennych

AFGANISTAN

Mohammad Omar
zwany mułłą Omarem
- twórca i przywódca
ruchu talibów

Z armią rządową i radz. korpusem interwencyjnym walczyli partyzanci – **modżahedini** – którym pomagali USA, państwa Europy Zachodniej oraz kraje arabskie, zwłaszcza Arabia Saudyjska. Wojna domowa przyczyniła się do ucieczki ludności afgańskiej do Pakistanu (ok. 3 mln osób) i Iranu (ok. 2 mln osób). Powstały tam obozy Uchodźców. Po dojściu do władzy w ZSRR M.S. Gorbaczowa (1985) następowało stopniowe ograniczanie radz. interwencji wojskowej w Afganistanie.

1986 – 1989 - stopniowe wycofywanie wojsk radzieckich z Afganistanu.

W **1988 Pakistan, Afganistan, USA i ZSRR podpisały w Genewie** porozumienie dotyczące uregulowania konfliktu afgańskiego oraz wycofania do 15 II 1989 wszystkich wojsk radzieckich z Afganistanu. Po wycofaniu się wojsk radzieckich wybuchła w Afganistanie wojna domowa.

Talibowie - to członkowie fundamentalistycznego ugrupowania muzułmańskiego (sunnickiego), powstałego w 1992 r. w Afganistanie. Początkiem ruchu było ok. 30 studentów medresy (szkoły koranicznej) w mieście Kandahar, skupionych wokół Mohammada Omara. Grupa ta na początku lat 90. dążyła do przejęcia władzy w kraju i wprowadzenie nowego ustroju, opartego na prawie koranicznym. Talibowie wyróżniali się noszeniem czarnych turbanów i białej odzieży.

1996 – talibowie zdobyli Kabul i utworzyli Islamski Emirat Afganistanu. W krótkim czasie zdobyli 90% terytorium Afganistanu.

Osama bin Laden

Al – Khaida

Hamid Karzai
Prezydent

AFGANISTAN

Al – Khaida (Baza)

Organizacji przypisuje się następujące zamachy:

- 1993 - eksplozja furgonetki-bomby w podziemnym garażu World Trade Center
- 1996 - zabicie 19 amerykańskich żołnierzy w Arabii Saudyjskiej
- 1998 - zamach na amerykańskie ambasady w Nairobi (Kenia) i Dar es Salam (Tanzania). USA zażądały od Afganistanu wydania Osamy bin Ladena. Talibowie Odmówili.
- 1999 – ONZ nałożyły na Afganistan sankcje ekonomiczne.
- 2001 – ONZ zakazał sprzedawać broń do Afganistanu

Druga wojna afgańska 2001 – 2003

- 11.09.2001 r. – atak terrorystyczny na World Trade Center w Nowym Yorku i Pentagon w Waszyngtonie.
- USA zażądały wydania Osamy bin Ladena – talibowie odmówili.
- październik 2001 – styczeń 2002 r. – operacja militarna skierowaną przeciwko Osamie ben Ladenowi i talibom (naloty). Dzięki pomocy amer. i ros. wojska, opozycyjnego wobec talibów, **Sojuszu Północnego** wznowiły działania wojenne (Uzbekowie, Tadżykowie, Pusztuni). Talibowie zostali wyparci z większości terytorium Afganistanu.
- W grudniu 2001 w Niemczech, opozycja antytalibańska powołała rząd tymczasowy.
- Czerwiec 2002 r. Pasztun **Hamid Karzai** został prezydentem Afganistanu.
- Od 2002 r. w Afganistanie stacjonują **międzynarodowe siły pokojowe pod dowództwem NATO**. Obecnie są one uważane przez wielu Afgańczyków za siły okupacyjne.
- Od 2005 r. nasiliły się zamachy na żołnierzy NATO.

ABCHAZJA

Konflikt między Gruzją, a Abchazami

Abchazja była republiką autonomiczną wchodzącą w skład Gruzińskiej SRR. Po rozpadzie ZSRR w 1991 r. Gruzja stała się niepodległym krajem. Konstytucja gruzińska z 1991 r. praktycznie pozbawiła Abchazję autonomii. Abchazowie nie mogli się z tym pogodzić.

21.07.1992 r. władze Abchazji ogłosiły niepodległość, której Gruzja nie uznała – w Abchazji Gruzini stanowią prawie 50% ludności a Abchazowie tylko 18% (Słownik Stosunków międzynarodowych).

14.08.1992 r. wojska gruzińskie wkroczyły do Abchazji – wybuchł otwarty konflikt zbrojny, który strona gruzińska przegrała. Abchazom pomagali ochotnicy z innych krajów kaukaskich. Poza tym Abchazowie pogwałcili porozumienie o zawieszeniu broni z 1993 r., wykorzystując sytuację gdy Gruzja wycofała ciężki sprzęt wojskowy.

14.05.1994 r. obie strony konfliktu podpisały układ w Moskwie, zgodnie z którym wycofały się linie graniczną. Strefę buforową zajęły wojska rosyjskie w ramach sił pokojowych ONZ. Abchazja zwiększyła zakres autonomii w ramach Gruzji, która straciła de facto kontrolę nad tym obszarem.

1998 r. – konflikt został wznowiony (tzw. wojna sześciodniowa). Zwyciężyli Abchazowie.

Sierpień 2008 r. – w czasie wojny w Południowej Osetii siły zbrojne Abchazji zdobyły wąwóz Kodori i osiągnęły granicę Abchazji z 1921 roku. Ponownie zażądały niepodległości.

26.08.2008 r. – Rosja uznała niepodległość Abchazji. We wrześniu uczyniła to Nikaragua. Pozostałe państwa nadal uznają Abchazję za terytorium Gruzji

Abchazja
www.geozeta.pl

Abchazja
www.pl.wikipedia.org

OSETIA POŁUDNIOWA

Eduard Kokoity
Prezydent Republiki Południowej Osetii

Osetia – obszar zamieszany przez Osetyjców na Kaukazie. W XVIII w. włączona Na prośbę mieszkańców do Rosji. W 1810 r. Osetia została podzielona na Osetię Południową, którą włączono do Gruzji i Osetię Północną, która została częścią Rosji. Gruzja była wówczas częścią Cesarstwa Rosyjskiego. Mieszkańcy Osetii pragną połączenia obu części Osetii w ramach Federacji Rosyjskiej.

OSETIA POŁUDNIOWA

- w okresie ZSRR stanowiła obwód autonomiczny w ramach Gruzińskiej SRR.
- 1989 wspierani przez Moskwę południowi Osetyjczycy proklamowali połączenie z Północną Osetią w ramach Rosji.
- 1991 - rozpad ZSRR – powstaje Gruzja. Osetia Południowa uzyskała status republiki autonom.
- Prezydentem Gruzji został Zwiad Gamsachurdia, który domagał się Gruzji dla Gruzinów.
- Osetia Południowa uchwałą osetyjskiej Rady Najwyższej proklamowała niepodległość. Gruzja anulowała autonomiczny status Osetii Południowej i uznała to terytorium za część Gruzji co spowodowało wybuch konfliktu **1991-1992**.
- 24 czerwca 1992 r. zawieszenie broni. Na terenie Osetii Południowej sformowano siły pokojowe, składające się z wojsk rosyjskich, gruzińskich i południowoosetyjskich. Rozejm trwał do 2004 r.
- 2004 – rząd Południowej Osetii proklamował niepodległość. Wielokrotnie grożono Gruzji przeprowadzeniem referendum, które potwierdziłoby niepodległość lub dotyczyłoby przyłączenia tego regionu do Rosji .
- 2007 - władze Gruzji zaproponowały utworzenie Autonomicznej Republiki Południowej Osetii, w pozostającej jednak nadal częścią Gruzji. Parlament Gruzji "Tymczasową Jednostkę Terytorialną" oraz "Tymczasową Administrację Południowej Osetii". Osetyjcy tych władz nie uznają.
- 2008 – w lutym Kosowo ogłosiło niepodległość i uznane zostało przez część krajów zachodnich. Prezydent Republiki Południowej Osetii zapowiedział, że będzie się domagał od Trybunału Konstytucyjnego Rosji uznania swojej republiki za część terytorium Federacji Rosyjskiej.

Osetia Północna

Osetia Południowa

CZECZENIA

Dżochar Dudajew

basajew.blog.pl/

1991 – rozpad ZSRR. Kongres Narodu Czecheńskiego proklamował powstanie niepodległego państwa czecheńskiego, na czele z prezydentem **Dżocharem Dudajewem**. Rosja nie uznała niepodległości Czechenii i rozpoczęła blokadę ekonomiczną.

I wojna czecheńska 1994 – 1995

1994 – grudzień – wojska rosyjskie wkraczają do Czechenii.

1995 – początek walk partyzanckich i akcji terrorystycznych.

14 czerwca – **Szamil Basajew** opanował szpital w Buddinowsku i wziął 890 zakładników. Próba odbicia więźniów zakończyła się niepowodzeniem. Premier Rosji Wiktor Czernomyrdin rozpoczął rozmowy z władzami czecheńskimi. Basajew uwolnił zakładników. Zawarto układ, zgodnie z którym walki miały zostać zakończone, wojska ros. miały się wycofać z Czechenii.

1996 – 1999 – ograniczona niepodległość.

Ludność Czechenii wybrała na prezydenta **Asłana Maschadowa**. Premierem „wolnej Czechenii” został Szamil Basajew. W latach 1996 – 1999 na terenie Czechenii doszło do licznych porwań obcokrajowców, w tym Polaków. Na terenie Czechenii utworzono obozy, w których szkolono „bojowników świętej wojny” z całego Kaukazu. Przeprowadzali one akcje terrorystyczne m.in. w Dagestanie. Coraz większe wpływy w republice zdobywał radykalny islam. Maschadow wiosną 1999 roku wprowadził szariat w Czechenii.

II wojna czecheńska 1999 - 2004

1999 – seria zamachów terrorystycznych na terenie Rosji, które przypisano Czechenom. Szamil Basajew wkroczył do Dagestanu. Ogłosił się kalifem Kaukazu - Rosja wznowiła działania wojenne, oskarżając Szamila Basajewa o to, że chce na Kaukazie islamskie państwo fundamentalistyczne. Wojska rosyjskie ostrzelały, bombardowały miejscowości czecheńskie i zajęły obszar całej Czechenii.

2002 – 23 października – 50 bojowników o wolność Czechenii zajęło teatr muzyczny w Moskwie i zatrzymało wszystkich widzów jako zakładników. Żądali pokoju i wycofania wojsk ros. Z Czechenii. Podczas akcji odbicia więźniów zginęli wszyscy Czecheńcy i 180 zakładników.

Szamil Basajew

Aslan Mashadow

www.wolnykaukaz.org/kaukaz

Doku Umarow

Obecny prezydent IKCZERII

- <http://snow.prohosting.com/kumor/war18.jpg>
- www.chechnya.250x.com/foto.htm

2003 – Rosja przeprowadziła w Czeczenii referendum konstytucyjne, by doprowadzić do stabilizacji w regionie, w ramach Federacji Rosyjskiej. Obowiązki prezydenta pełnił prorosyjski **Achmed Kadyrow**, który rozpoczął politykę usamodzielniania

się dzięki której przejął pełną kontrolę nad republiką.

2004 – Achmed Kadyrow zginął w zamachu bombowym.

1 września – zamach terrorystyczny na szkołę w Biesłanie w Osetii Północnej. Ponad 1200 uczniów, nauczycieli i rodziców stało się zakładnikami. Po trzech dniach podjęto próbę odbicia więźniów – zginęło ponad 500 osób, a 600 odniosło rany. Terrorysty wysadzili dach sali gimnastycznej.

Władimir Putin ogłosił oficjalnie koniec wojny w Czeczenii.

2005 – zginął Aslan Maschadow, prezydent Wolnej Czeczenii. Obecnie Czeczeni uznają za prezydenta Doku Umarowa.

2006 – lipiec – Szamil Basajew zginął w Inguszetii podczas przewożenia materiałów wybuchowych.

Władze federalne 15 lipca 2006 ogłosiły trwającą do 15 stycznia 2007 roku amnestię.

Podczas konfliktu jedna i druga strona łamała prawa człowieka i dokonywała zbrodni wojennych.

- Rosjanie prowadzili obozy filtracyjne, porównywane do obozów koncentracyjnych. Oskarżano ich o gwałty, mordy, uprowadzenia, handel organami ludzkimi, handel zwłokami, tortury, okaleczanie ludzi, czystki etniczne.
- Czeczeni mordowali jeńców rosyjskich i rosyjską ludność republiki. Dokonywali również zamachy terrorystyczne.

CZECZENIA

Rosyjski helikopter zestrzelony przez bojówki czeczeńskie.

Spalony przez Rosjan pałac prezydencki w Groznm

www.konflikty.pl/artukul-czasynajnowsze-589.html

GÓRNY KARABACH

www.wikipedia.pl

Górny Karabach to ormiańska enklawa będąca przedmiotem sporu pomiędzy Armenią a Azerbejdżanem. Zajmuje powierzchnię około 4500 km² . W 1990 zamieszkaany był przez około 200 tysięcy ludzi, 76% obywateli stanowili Ormianie, 23% Azerowie, pozostały procent stanowili Rosjanie i Kurdowie.

1920 - Zakaukazie zostało zajęte przez bolszewików, którzy włączyli Górny Karabach do Azerbajdżanu

1923 – utworzono ormiański obszar autonomiczny w ramach Azerbejdżańskiej SRR.

1991 – upadek ZSRR. Ormianie mieli nadzieję na wcielenie Górnego Karabachu do Armenii. Azerbejdżan zlikwidował autonomię tego obszaru, wprowadził blokadę ekonomiczną i rozpoczął pogromy Ormian.

XII.1991 – Ormianie przeprowadzili referendum i wypowiedzieli się za niezależnością.

1992 – 1994 – wojna domowa. Armia azerska zajęła Karabach. Powstała partyzantka ormiańska, która do końca 1994 r. zajęła cały sporny obszar.

Dziś **Republika Górskiego Karabachu** jest de facto niepodległym państwem posiadającym demokratycznie wybrany rząd, wolnorynkową gospodarkę i wszystkie niezbędne atrybuty suwerenności.

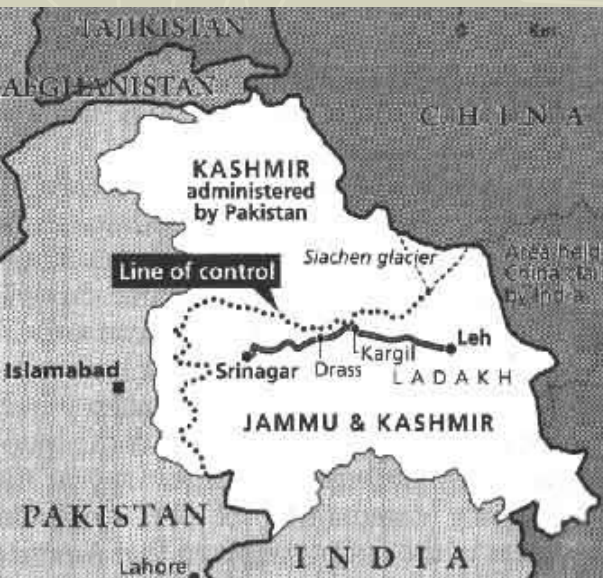
Nie jest jednak uznawana przez żadne państwo na świecie

KASZMIR

www.wikipedia.pl

www.exporter.pl/kraje/k_azja/indie_02_3.html

Dolina Kaszmiru ma ok. 7200 km² powierzchni i rozciąga się 1700 m nad poziomem morza. Ma znaczenie historyczne.

1947 – rozpad Imperium Brytyjskiego. Powstają Indie i Pakistan. Do Indii wcielono ludność hinduską, a do Pakistanu – muzułmańską. Maharadża Kaszmiru ogłosił wcielenie do Indii. Pakistan nie uznał tej decyzji.

1948 – wybuch indyjsko – pakistańskiej wojny o Kaszmir.

1949 – wyznaczono linię demarkacyjną. Podział Kaszmiru pomiędzy Indie (Dolina Kaszmirska) i Pakistan (Azad Kaszmir).

1971 – Indie wykorzystały słabość Pakistanu, od którego odłączyła się wschodnia część (Bangladesz) i zajęły część Kaszmiru.

Ostatni raz do starć doszło w 1999 r. Oba państwa posiadają broń atomową co znacznie zwiększa niebezpieczeństwo wybuchu wojny nuklearnej

eksplor.linia.pl/kaszmir.html

KONFLIKT O MORZE OCHOCKIE

Morze Ochockie – Morze charakteryzuje się bogatą fauną. Znane jest ze swoich ławic mintaja. Występuje wiele gatunków bezkręgowców i ssaków (walenie, foki).

Spór japońsko - rosyjski

Na Morzu Ochockim są bardzo bogate zasoby ryb.

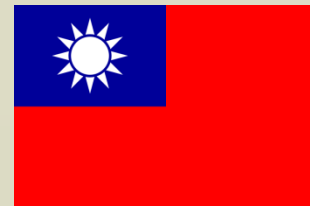
Jest ono praktycznie otoczone przez obszary rosyjskie, więc Rosja ma prawo do tworzenia strefy 200 milowej i nie chce zezwalać na połowy.

Spór ten praktycznie nie został rozwiązany do dzisiaj

TAJWAN

Chińska wojna domowa 1927 – 1949 między Komunistyczną Partią Chin, a Kuomintangiem – Chińską Partią Narodową z Czang Kai – szkiem na czele.

1931 – 1945 – inwazja japońska na Chiny

1945 – wznowienie wojny domowej.

1949 – Czang Kai – szek i jego zwolennicy przenieśli się na Tajwan i ogłosili funkcjonowanie Republiki Chińskiej

1.X.1949 – w Pekinie ogłoszono powstanie CHRL

CHRL nie uznaje Republiki Chińskiej uznając Tajwan za prowincję Chińską. Tajwan nie uznaje władzy CHRL.

Do 1971 Tajwan reprezentował Chiny w ONZ; do czasu gdy zastąpiły ją władze CHRL – ocieplenie amer. – chińskie Obecnie Republika Chińska jest uznawana przez 24 państwa (2007). W Europie uznawana tylko przez Watykan

Chen Shui-bian
Prezydent od 2000

Prezydent Chen Shui-bian chce w marcu 2008 rozpisać referendum na temat wstąpienia do ONZ pod nazwą Tajwan.

POWSTANIE PAŃSTWA IZAREL

**Dawid Ben Gurion –
1. Premier Izraela
1948-1954**

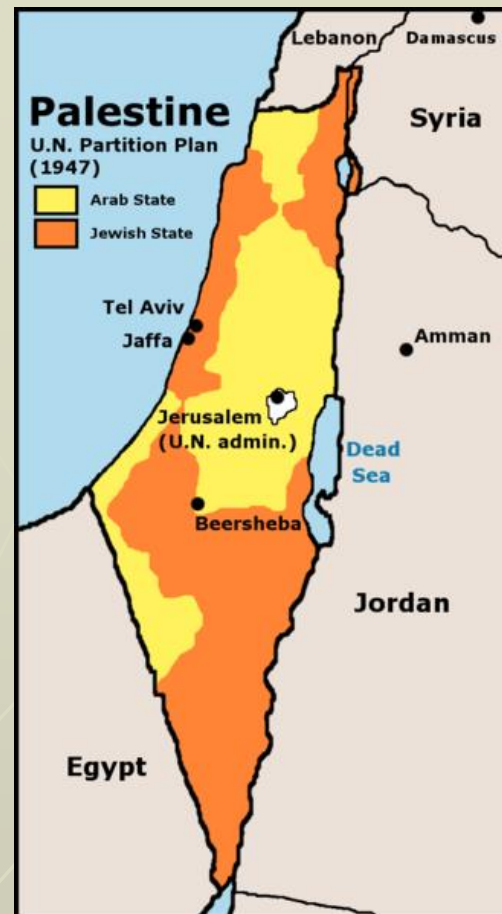

**Chaim Weizmann –
1. Prezydent Izraela
1949 - 1952**

Ludobójstwo wobec Żydów podczas II wojny świat. i brak reakcji ze strony mocarstw, spowodowały zmianę stosunku do Żydów. Zdecydowano się zadośćuczynić Żydom za holocaust i oddać im ich „ziemię wybraną”. Jednocześnie miało powstać arabskie państwo palestyńskie. W 1947 r. ONZ podjęła decyzję o podziale Palestyny, a w maju 1948 r. wygasł brytyjski mandat nad Palestyną

**Granice i terytoria państw
w Palestynie po zakończeniu
Wojny o Niepodległość
- 1949 r.**

**Projekt podziału
Palestyny
W 1947 r.**

- 14 maja 1948 roku o godzinie 16.00, Dawid Ben Gurion odczytał w Tel Awiwie Deklarację Niepodległości
- 15 maja 1948 roku – wybuch wojny izraelsko – arabskiej (Egipt, Syria, Liban, Irak, Transjordania)
- 1949 r. – zakończenie działań wojennych
- Izrael poszerzył swoje ziemie o: o zachodnią Galileę, zachodni Negew i część Jerozolimy.

KONFLIKT ARABSKO - IZRAELSKI

WOJNA SZEŚCIODNIOWA 5-10.06.1967

Król Jordanii Husajn i premier Egiptu Gamal Abdel Naser
Podpisują sojusz wojskowy 30.05.1967 r.

Przebieg konfliktu

- maj 1967 – remilitaryzacja Płw. Synaj – premier Egiptu nakazał wycofanie wojsk ONZ z Synaju
- zawarcie układu między Egiptem Syrią i Jordanią skierowanego przeciwko Izraelowi
- 5.06. – wybuch konfliktu – Izrael uprzedził atak państw arabskich; w ciągu 6 dni Izrael rozbił armię egipską, syryjską i jordańską oraz zajął:
 - Płw. Synaj i strefę Gazy kosztem Egiptu
 - Zachodni Brzeg Jordanu i stare miasto w Jerozolimie kosztem Królestwa Jordanii
 - Wzgórza Golan i Samarię kosztem Syrii
- 17 czerwca 1967 ministrowie spraw zagranicznych trzynastu państw arabskich proklamowali w Kuwejcie utworzenie wspólnego frontu walki przeciwko izraelskiej agresji. Postanowiono, że z Izraelem nie będzie żadnych negocjacji, nie będzie traktatu pokojowego i nikt nie uzna istnienia tego państwa. Kraje arabskie zażądały opuszczenia zajętych przez niego terytoriów wprowadzenie embarga na eksport ropy naftowej do Izraela, a także krajów, które go poparły w czasie wojny.
- Kanał Sueski został zamknięty na 7 lat dla ruchu statków

KONFLIKT ARABSKO - IZRAELSKI

Izraelski most pontonowy na Kanale Sueskim.

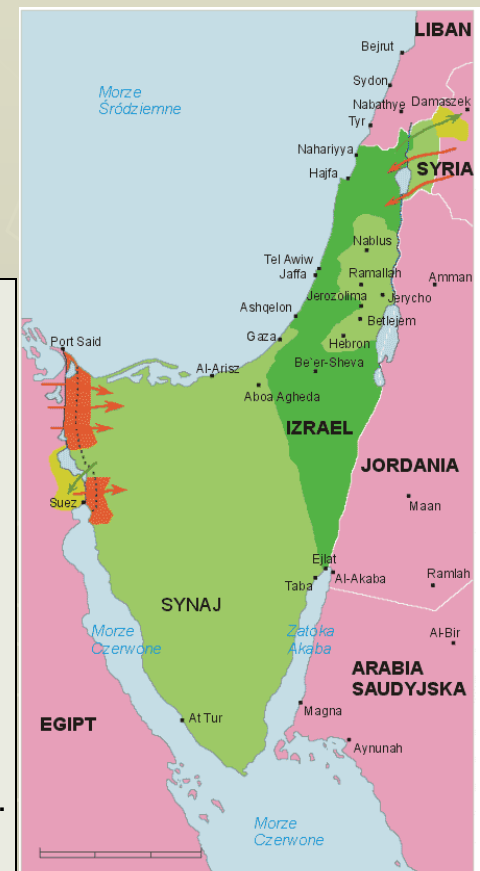
WOJNA JOM – KIPPUR 6 – 22.10.1973 r.

Izraelski czołg M51-Sherman
(źródło: IDF)

Izraelski czołg na Wzgórzach
Golan (źródło: AP)

Jom Kippur – najważniejsze święto żydowskie = Dzień Pojednania

6.10. – niespodziewany atak sił egipsko – syryjskich na Izrael; celem było odzyskanie Wzgórz Golan przez Syrię i Płw. Synaj przez Egipt

24.10. – podpisanie zawieszenia broni pod patronatem ONZ przywróciło sytuację sprzed wojny ale konflikt polityczny nie został rozwiązany.

Państwa arabskie protestując przeciwko udzieleniu pomocy Izraelowi, podniosły ceny ropy naftowej: 16.10.1973 r. o 70%, a 23.12.1973 o dalsze 128%, czym doprowadziły do wybuchu największego kryzysu paliwowego na świecie (1974 – 1976)

18.01.1974 – Izrael zgodził się na wycofanie wojsk z zachodniego brzegu Kanału Sueskiego; Kanał został udostępniony dla żeglugi międzynarodowej w 1975 r.

1977 – wizyta premiera Egiptu Anwara Sadata w Izraelu – przedstawienie planu pokojowego. Zgodnie z nim Izrael miał się wycofać z terytoriów zajętych podczas wojny sześciodniowej, wyrazić zgodę na powstanie państwa palestyńskiego i zagwarantować granice wszystkich państw regionu.

- natarcie armii arabskich 6 października 1973 roku
- kontratak izraelski
- Linia bar-Lev
- ziemię zajęte przez Izrael w 1967 roku
- terytorium zajęte przez Egipcjan do 24 października 1973 roku
- terytorium zajęte przez Izraelczyków do 24 października 1973 r.

Palestinian loss of land 1946 to 2000

Palestinian and Jewish land 1946

UN Partition plan 1947

1949 - 1967

2000

KONFLIKT SYRYJSKO – IZRAELSKI O WZGÓRZA GOLAN

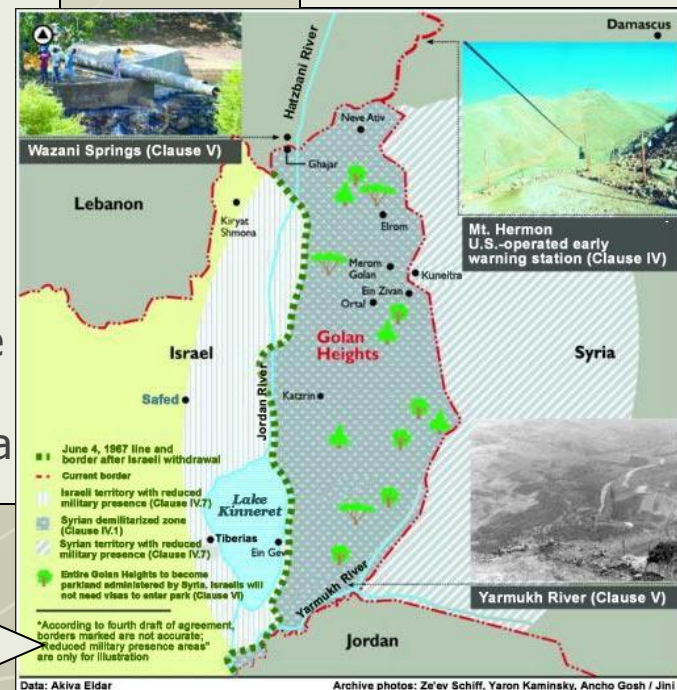
- Wzgórza Golan - źródła rzeki Jordan, głównego źródła wody pitnej Izraela.
- Przed rokiem 1967 Syria próbowała odizolować Izrael od źródeł Jordanu.
- Wzgórza Golan wznoszą się 900 m.n.p.m. i górują nad położoną po drugiej stronie Jeziora Galilejskiego Galileą. Ten, kto kontroluje Golan, kontroluje znaczną część Izraela.
- Do 1967 r. należały do Syrii.
- W 1967 r. podczas WOJNY SZEŚCIODNIOWEJ Syryjczycy prowadzili atak ze wzgórz Golan. Izrael wojnę wygrał i zajął Wzgórza Golan. Dzięki nim powstrzymano atak syryjski podczas WOJNY JOM KIPPUR w 1973 r.
- Syria chce odzyskać Wzgórza Golan, a Izrael nie chce ich oddać obawiając się ostrzału artyleryjskiego i przejęcia kontroli nad źródłami wody pitnej dla Izraela

www.izrael.badacz.org/historia/peace_golan_syria.html

Proponowany plan pokojowy, w myśl którego Izrael oddaje Syrii Wzgórza Golan, które zostają zdemilitaryzowane - na ich terenie powstaje administrowany przez Syrię park narodowy.

Źródło: Ambasada Izraela

<http://dyplomatyczny.blog.onet.pl/>

TERRORYZM PALESTYŃSKI

OWP

Al - Fatah

Hezbollah

Hamas

Dżihad

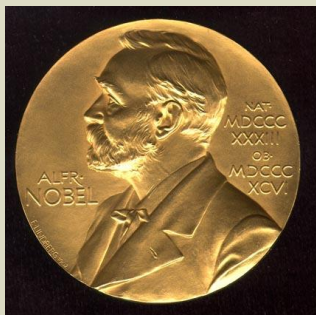
Terroryzm – metoda walki politycznej polegająca na selektywnym bądź kompleksowym stosowaniu przemocy wobec przeciwników politycznych dla uzyskania żądanych celów.

Terroryzm jako metodę walki podjęły ugrupowania arabskie po II wojnie światowej.

- metody walki – zamachy bombowe, morderstwa polityczne, porywanie samolotów z zakładnikami bądź pojedynczych osób
- organizacje dążące do zniszczenia Izraela i powstania niepodległej Palestyny:
 - Czarny Wrzesień – najśłynniejszą akcją tej grupy było wymordowanie izraelskiej ekipy olimpijskiej na olimpiadzie w Monachium w 1972 r.
 - Al Fatah = Zwycięstwo – stanowi część OWP
 - Ludowy Front Wyzwolenia Palestyny
 - Hezbollah = Święta Wojna – ostrzeliwali terytorium Izraela z terytorium Libanu
 - Hamas
 - Dżihad

POROZUMIENIE POKOJOWE

Kolejne etapy wycofywania izraelskich wojsk z Półwyspu Synaj.
Lata 1975-1982.

Podpisanie Porozumienia Camp David:
Menachem Begin, Jimmy Carter i Anwar Sadat

17.09.1978 r. – układy w Camp David (USA) między Egiptem (Anwar Sadat) a Izraelem (Menachem Begin):

- (1) Izrael zobowiązał się wycofać swoje wojska z Płw. Synaj w ciągu trzech lat. Ostateczny pokój miały być podpisany w trzy miesiące po rozpoczęciu ewakuacji wojsk izraelskich.
- (2) ogłoszono plan pokojowy dla Bliskiego Wschodu. zapowiedziano:
 - utworzenie samorządu palestyńskiego na terytoriach okupowanych przez Izrael (Zachodni Brzeg Jordanu, strefa Gazy), z których zostałyby wycofane wojska izraelskie
 - miały się rozpocząć rozmowy pokojowe między Egiptem, Izraelem, OWP i Jordanią
 - nie rozstrzygnięto podziału Jerozolimy

26.03.1979 – Waszyngton – egipsko – izraelski układ pokojowy

- ostateczne wycofanie wojsk izraelskich z Płw. Synaj
- ustalono liczbę żołnierzy egipskich i izraelskich, którzy mogą stacjonować na terenach strategicznie ważnych (Kanał Sueski, granica Izraela i Egiptu)
- nawiązanie stosunków dyplomatycznych między obu państwami
- negocjacje w sprawie terenów okupowanych miały się rozpocząć w ciągu roku od chwili podpisania pokoju
- nad wypełnianiem postanowień miały czuwać oddziały ONZ

Skutki: kraje arabskie wykluczyły Egipt z OPEC (Organizacja Państw Eksporterów Ropy Naftowej) i nie uznały powyższego układu

Ariel Szaron
Premier Izraela
2001-2006

Yicchak Rabin
Premier od 1992 – 1995
Pokojoba nagroda Nobla 1994 r.

Autonomia Palestyńska

- 1987 – wybuch intifady – powstanie palestyńskie na ziemiach okupowanych przez Izrael: na Zachodnim Brzegu Jordanu i w strefie Gazy. Palestyńczycy pokazali zdeterminowanie i wolę walki by odzyskać niepodległość. Intifada miała olbrzymi wpływ na zmianę stanowiska innych państw wobec Palestyńczyków: uzyskali oni poparcie Ligi Państw Arabskich oraz zyskali przychylną opinię międzynarodową – poświęcono problemowi palestyńskiemu specjalną sesję NZ.
- 1988 r.** – Narodowa Rada Palestyny w Algierze **proklamowała powstanie państwa palestyńskiego** ze stolicą w Jerozolimie. Uznano rezolucję ONZ o podziale Palestyny na 2 części i milcząco uznano istnienie państwa Izrael. Terroryzm został odrzucony jako metoda walki. To umożliwiło rozpoczęcie rozmów.
- 1993 – **deklaracja o przejściowej Autonomii Palestyńskiej – Jaser Arafat** wezwał premiera Izraela **Yicchaka Rabina** do spotkania i zawarcia pokoju. Po wielomiesięcznych rozmowach w Oslo doszło do podpisania układu między Izraelem a OWP; była to tzw. „Deklaracja zasad” w sprawie przejściowej Autonomii Palestyńskiej. Przejęcie władzy przez Palestyńczyków miało się odbywać stopniowo: w pierwszej fazie przejść mieli zarządzanie oświatą, służbą zdrowia, finansami, sprawami socjalnymi i turystyką, następnie zaś resztę uprawnień samorządowych.
- 1994 – **układ izraelsko-palestyński – „Najpierw Gaza i Jerycho”** – wojska izraelskie opuściły Jerycho i Gazę. Jaser Arafat powrócił do Palestyny i utworzył rząd autonomiczny. W tym samym roku Izrael przekazał Palestyńczykom część władzy administracyjnej na Zachodnim Brzegu Jordanu.
- 1996 - Proces pokojowy został zahamowany po przejściu władzy w Izraeli przez prawicową partię Likud.
- 1998 – zawarto kolejne porozumienie dotyczące rozszerzenia Autonomii (na jego mocy Autonomia miała przejść kolejne 13% okupowanych ziem w zamian za wykreślenie zapisu o zniszczeniu Izraela z Karty Palestyńskiej).
- 2000 – druga intifada** – na zachodnim brzegu Jordanu, w Strefie Gazy i wschodniej Jerozolimie wybuchły gwałtowne starcia Palestyńczyków z żołnierzami izraelskimi. Ich bezpośrednim powodem była wizyta Ariela Szarona (lider partii Likud), na Wzgórzu Świątynnym w Jerozolimie. Wywołała ona liczne protesty wśród Palestyńczyków, którzy ostrzelali izraelskich osadników i żołnierzy na Terytoriach Okupowanych. W odpowiedzi Izrael przystąpił do bombardowań. Pod wpływem tych wydarzeń kolejne wybory (2001) wygrywa prawica, która sprzeciwia się procesowi pokojowemu i optuje za dalszym poszerzaniem osiedli żydowskich na terenach okupowanych

Szimon Peres
Prezydent Izraela

Jasir Arafat
Prezydent Autonomii
1994 – 2004

KONFLIKT PALESTYŃSKO - IZRAELSKI

Mahmud Abbas
Prezydent Autonomii Palestyńskiej

- 2001 – po kolejnym zamachu ze strony palestyńskiej, Izrael wprowadził **blokadę terytoriów palestyńskich**, a na początku kwietnia **zajął częściowo terytoria** przekazane pod kontrolę **Autonomii Palestyńskiej**, uznając moździerzowy ostrzał z palestyńskiej Strefy Gazy za deklarację wojny. Rozejm zawarto pod naciskiem międzynarodowym. Trwał on jednak tylko miesiąc. W odpowiedzi na zamordowanie izraelskiego ministra turystyki Izrael zajął 6 miast palestyńskich na Zachodnim Brzegu Jordanu. Konflikt jeszcze nasilił się w 2002 r.
- 2003 – „**mapa drogowa**” – plan pokojowy USA, Rosji i ONZ, który miał rozwiązać konflikt. Został przyjęty przez obie strony konfliktu na kolejnym szczycie amerykańsko – palestyńsko – izraelskim. Władze palestyńskie zobowiązały się zakończyć wystąpienia antyizraelskie (intifadę), a Izrael zobowiązał się zlikwidować nielegalne kolonie zakładane przez żydowskich osadników na terytorium palestyńskim. W grudniu 2003 zawarto **tzw. porozumienie genewskie** przewidujące utworzenie niepodległej Palestyny na 95% Zachodniego Brzegu Jordanu i Strefy Gazy oraz wymianę terytorialną dla pozostałych 5%; Jerozolima miałaby być podzielona pomiędzy oba państwa, Palestyńczycy zyskaliby kontrolę nad Wzgórzem Świątynnym, w zamian musieliby zrezygnować z prawa powrotu uchodźców na ziemie, które wchodzą w skład Izraela. Porozumienie nie uzyskało poparcia A. Szarona.
- 2004 – **śmierć Arafata** i rozmowy izraelsko – arabskie
- 2005 – nowym prezydentem Autonomii został **Mahmud Abbas**.
- 2006 – przeprowadzono wybory parlamentarne w Strefie Gazy, Zachodnim Brzegu Jordanu i Jerozolimie Wschodniej. Wygrał je **Hamis**. USA i UE odcięły pomoc dla Palestyny, uznając Hamis za organizację terrorystyczną.
- 2007 - Abbas rozwiązał parlament i rząd, wprowadził stan wyjątkowy i zapowiedział przeprowadzenie przyspieszonych wyborów. Hamis kontroluje Strefę Gazy, a Al-Fatah utworzył nowy rząd i kontroluje resztę.

RWANDA

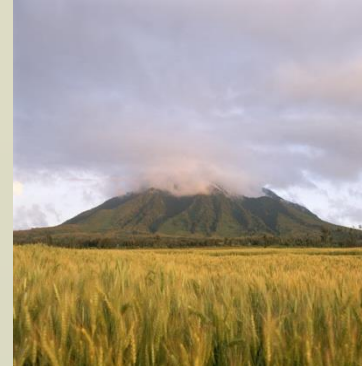
kids.yahoo.com/.../Countries/Rwanda/Maps

Park Narodowy goryli

„Des Volcans”

www.acaciasafari.co.ug/rwanda-safaris.html

Góra Sabyinyo

www3.nationalgeographic.com

Rwanda – niewielkie państwo położone pomiędzy dwoma potężnymi sąsiadami: Demokratyczną Republiką Kongo (dawniej Zairem) na zachodzie, a Tanzanią na wschodzie. Oprócz tego graniczy z Ugandą na północy i Burundi na południu.

- Dawna kolonia belgijska.
- Jest nazywana „*Krajem tysiąca wzgórz*”.
- Kraj rolniczy, którego ludność zajmuje się uprawą roli lub hodowlą bydła. Duże przeludnienie i brak ziemi uprawnej spowodował wybuch konfliktu na tle etnicznym.
- 50% analfabetów.

Tutsi (Watussi) – to nazwa jednej z trzech grup etnicznych żyjących w Rwandzie i Burundi. Tutsi zajmują się głównie hodowlą: bydło, kozy, owce, drób.

Hutu (Bahutu) – afrykańskie, rolnicze plemię z grupy Bantu – zamieszkujących Rwandę oraz sąsiednie Burundi. W obu tych krajach Hutu stanowią 85% ludności. W Rwandzie Hutu kontrolują uprawę roli: maniok, bataty, sorgo, kukurydza, banany, ziemniaki, orzeszki ziemne, kawa, herbata.

RWANDA

WANTED FOR GENOCIDE

INDICTED

Rewards of up to U.S. \$5,000,000 are offered for information that leads to the arrest of persons indicted by the International Criminal Tribunal for Rwanda for serious violations of international humanitarian law and their transfer to Tribunal custody. If you have information about any of the above persons, please contact Rewards for Justice through the telephone number or email below.

CALL NOW - Kigali (250) 3877400 or (250) 3877400 | In the eastern Congo (250) 3877400
 Name: (250) 3877400 or (250) 3877400
 WRITE NOW - Kigali - email: RewardsforJustice.com | Rwanda - RewardsforJustice.com
 ALL CONTACTS WILL BE KEPT CONFIDENTIAL | www.rewardsforjustice.net

UP TO U.S. \$5,000,000 REWARD

President Juvenal Habyarimana

www.grioo.com/info6861.html

Przykłady ludobójstwa

WPROWADZENIE - HISTORIA RWANDY za www.wikipedia.pl

- W XVII w. doszło do ukształtowania się systemu społeczno-politycznego, który przypomina europejski feudalizm.
- W Rwandzie rządził monarcha wspierany przez grupę arystokracji wywodzącą się z Tutsi. Insygniami władzy były krowy - posiadanie wielkich stad stanowiło miarę bogactwa i prestiżu.
- Między Tutsi a Hutu panowały zawsze stosunki wasalne. Tutsi, właściciele stad bydła nigdy nie pracowali zbyt ciężko, wszystko, co potrzebne do życia, wytwarzali za nich rolnicy Hutu. W zamian wojownicy Tutsi zapewniali im ochronę.
- W XX w. gęsto zaludnione państewka stały się za małe by utrzymać na jałowych ziemiach rozrastające się stada krów należących do Tutsi. Rolnicy Hutu byli masowo usuwani ze swoich pól, a znalezienie nowych miejsc pod uprawę graniczyło z cudem – konflikt o ziemię.
- Rwanda była kolonią belgijską. Rządy kolonialne opierały się na Tutsi.
- W okresie dekolonizacji Belgowie podsycali konflikt między Tutsi i Hutu zgodnie z zasadą „divide et impera” – dziel i rządź.
- 1959 – wybuchła wojna domowa, na skutek której ostatni władca Tutsi traci władzę, którą przejmują liczniejsi Hutu.
- lata 60-e i 70-e – co kilka lat wybuchają konflikty na tle etnicznym i dochodzi do masakr zarówno Tutsi i Hutu.
- Niezadowolenie wśród odsuniętych od władzy Tutsi doprowadziło do powstania ruchów mających na celu przywrócenie dotychczasowego porządku. Nastroje te były szczególnie silne w obozach Tutsi żyjących w rozproszeniu dookoła Rwandy, szczególnie w sąsiedniej Ugandzie.
- **1990 – 1993 – wojna domowa wywołana przez Tutsi**, którzy chcieli odzyskać władzę. W 1993 pod patronatem ONZ zawarto porozumienie pokojowe. Przewidywało ono utworzenie rządu tymczasowego i zniesienie utrudnień dla powracających z Ugandy uchodźców Tutsi.
- **ONZ powołało w październiku 1993 roku, UNAMIR** (United Nations Assistance Mission for Rwanda) pod dowództwem kanadyjskiego **gen. Roméo Dallaire**, w celu wprowadzenia w życie porozumienia pokojowego.
- Hutu, którzy nadal sprawowali władzę prowadzili nacjonalistyczną propagandę, określając Tutsi jako podludzi. Propaganda przyczyniła się do powstania bojówek Hutu, które gromadziły broń i się szkoliły.

LUDOBÓJSTWO W RWANDZIE

- **1994 – 6 kwiecień – lipiec – masakra Tutsi dokonana przez Hutu.**

6 kwietnia Prezydent Habyarimana zginął w zamachu. Dla Hutu był to świetny pretekst by zacząć opracowaną wcześniej i przygotowaną masakrę plemienia Tutsi. Podczas ludobójstwa ONZ nie zezwoliło UNAMIR na żadne szersze działania interwencyjne. **W ciągu około 100 dni zamordowano od 800 000 do 1 071 000 ludzi**

- Ludobójstwo zakończyło się, gdy Rwandyjski Front Patriotyczny zdominowany przez Tutsi pod dowództwem **Paula Kagame** obalił rząd Hutu i przejął władzę.
- Blisko dwa miliony Hutu, obawiając się odwetu Tutsi uciekło przez granice do Burundi, Tanzanii, Ugandy i Zairu (obecnie Demokratyczna Republika Kongo). Doprowadziło to do wybuchu dwóch wojen domowych w Kongo i wojny domowej w Burundi.

www.worldproutassembly.org/archives.

<http://www.burningcross.net>

<http://www.worldproutassembly.org/rwanda-2.gif>

DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA

Demokratyczna Republika Kongo – dawna kolonia belgijska (Kongo Belgijskie do 1960 r.). W latach 1971 – 1997 państwo nosiło nazwę Zair

Konflikt w Kongu Belgijskim wybuchł w latach 60-ych i **był związany z procesem dekolonizacji**. Kongo Belgijskie był bogatą kolonią, którą Belgowie maksymalnie wykorzystywali. Ludność pracowała w kopalniach złota, diamentów, na plantacjach, kawy, kakao, trzciny cukrowej; dostarczała kości słoniowej i kauczuku. Tubylców traktowano jak niewolników. Belgowie nie byli więc lubiani. Po II wojnie światowej zaczęły rozpadać się dawne imperia kolonialne – również kolonie belgijskie uzyskały niepodległość. Kongo stało się suwerennym krajem w 1960 r. Prezydentem został JOSEPH KASAVUBU, a premierem PATRICE LUMUMBA.

Joseph Kasavubu

Konflikt wybuchł w 1960 r. Przyczyny:

- ingerowanie Belgów w wewnętrzne sprawy Konga i odmowa wycofania armii belg.
- secesja najbogatszej prowincji KATANGI, na jej czele stanął MOISE CZOMBE. Kolejną prowincją która ogłosiła secesję była KASAI. Władze nie potrafiły zapobiec rozpadowi państwa.
- dwie wizje ustroju terytorialnego państwa: Prezydent Kasavubu był zwolennikiem federacji, a premier Lumumba był zwolennikiem państwa unitarnego o charakterze centralistycznym,
- wpływ na sytuację w Kongu miała również sytuacja geopolityczna – rywalizacja między ZSRR, a USA. Lumumbę popierał ZSRR, a Kasavubu – USA.

Patrice Lumumba

Władze Konga poprosiły o pomoc ONZ, która przysłała „błękitne hełmy” pod dow. Amerykanina Ralpha Bunche’a. Poparł on prezydenta i ograniczył władzę premiera, co spowodowało otwarty sprzeciw ZSRR.

14.09.1960 r. szef sztabu płk JOSEPH MOBUTU dokonał zamachu stanu i przejął władzę. Aresztował premiera Lumumbę i przekazał do Katangi. W 1961 r. Lumumbę rozstrzelano. Dzięki mediacji NZ Mobutu porozumiał się z prezydentem Kasavubu. W 1962 r. zlikwidowano secesję Katangi, a w 1963 = Kasai. Mobutu został generałem.

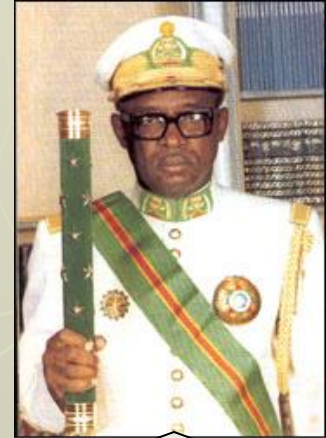
Moïse
Tshombe

DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA

W 1964 r. wojska pokojowe ONZ zostały wycofane. Konflikt nie został zakończony. W 1965 r. gen. Joseph Mobutu przeprowadził kolejny zamach stanu i przejął pełnię władzy.

1965 – 1997 r. dyktatura totalitarna gen. Mobutu:

- został prezydentem i przewodniczącym Narodowej Rady Wykonawczej,
- wprowadził system monopartyjny - od 1967 r. stał na czele Ludowego Ruchu Rewolucyjnego (MPR), jedynej legalnej partii politycznej działającej w Kongo, do której należał każdy obywatel
- został marszałkiem
- znacjonalizował kopalnie i wielkie plantacje
- prześladował ludność białą i usunął europejskich inwestorów
- przeprowadził afrykanizację kraju:
 - 1971 r. – zmienił nazwę państwa na Zair
 - zmienił wszystkie nazwy i nazwiska na afrykańskie
 - przyjął nowe nazwisko – MOBUTU SESE SEKO
- wprowadził kult własnej jednostki – jego nazwisko tłumaczy się jako: „*potężny wojownik, kroczący od triumfu do triumfu, pozostawiający za sobą zgliszcza*” (wikipedia)
- eliminował przeciwników politycznych
- prowadził politykę antykomunistyczną

FELI MARECHU

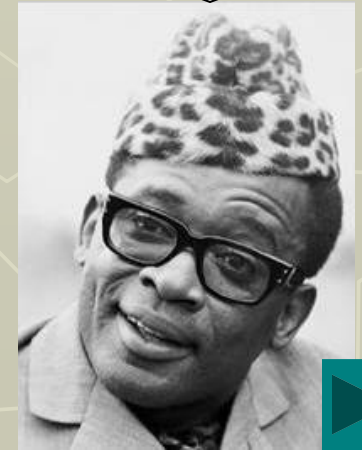
Mobutu Sese Seko

Pigmeje z Demokratycznej Republiki Konga

Godło i flaga Zairu

DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA

Od 1990 r. Mobutu Sese Seko musiał się liczyć z coraz silniejszą opozycją. Sytuacja Zairu w latach 90-ych znacznie się pogorszyła. W sąsiedniej Rwandzie wybuchła wojna domowa. Masakra ludności Tutsi przez plemię Hutu spowodowała masową migrację – Tutsi uciekli m.in. do Zairu. Mobutu Sese Seko poparł jednak plemię Hutu i nakazał wojskom kongijskim usunięcie imigrantów z plemienia Tutsi co doprowadziło do wybuchu otwartej wojny domowej. Mobutu obalono. W 1997 r. nowym prezydentem został Laurent Kabila.

1998 – 2009 Konflikt we wschodnich prowincjach Demokratycznej Republiki Konga.

W 1998 r. wybuchła rebelia wspierana przez Ugandę i Rwandę, w której władzę przejęli Tutsi. Tym razem uchodźcy Hutu schronili się na terenie Konga. Żołnierze Rwandy w latach 1998, 2009 naruszali granice Konga by rozprawić się z rebeliantami. W konflikt między Hutu i Tutsi mieszają się również inne państwa: Angola, Uganda, Burundi.

Od 1998 r. konflikt ten we wschodniej części Konga pochłonął 5,5 miliona ofiar. Agendy ONZ donoszą o masowych gwałtach, niewolnictwie seksualnym, wcielaniu siłą dzieci do armii, przypadkach kanibalizmu.

Żołnierze

**Uciekinierzy z wschodniej części Konga
2008 r.**

www.wiadomości.gazeta.pl

Podział kolonialny Afryki w XIX w.

SAHARA ZACHODNIA

Konflikt między ludnością Sahary Zachodniej, reprezentowaną przez Front Polisario, a Marokiem

Sahara Zachodnia – dawna hiszpańska kolonia Rio de Oro. Na skutek procesu dekolonizacji uzyskała niepodległość w 1975 r.

Przyczyny konfliktu:

- proces dekolonizacji – walka o suwerenność
- rywalizacja o obszar bogaty w złoża:
 - fosforany,
 - rudy żelaza
 - ropy naftowej i gazu ziemnego na szelfie
 - bogate łowiska ryb w wodach przybrzeżnych

Podział Sahary Zachodniej

Flaga Sahary Zach.

<http://www.psz.pl/tekst-3132/>

W 1975 r. Hiszpanie opuścili obszar Sahary Zachodniej. O ziemie te upomnieli się Maroko i Mauretania. Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości odrzucił jednak ich roszczenia. Wówczas król Maroka Hassan II zorganizował tzw. „zielony marsz”, podczas którego ponad 300 tys. Marokańczyków zajęło 2/3 obszaru Sahary Zachodniej. Mauretania zajęła pozostałą część ziem. W 1976 r. FRONT POLISARIO ogłosił utworzenie Arabskiej Demokratycznej Republiki Sahary (RASD) ze stolicą w Al-Ujun i wypowiedział wojnę obu okupantom, która trwa do dzisiaj. W 1979 r. Mauretania opuściła sporne ziemie. Obecnie Sahara Zachodnia jest nadal okupowana przez Maroko, które nie chce jej opuścić ze względu na bogactwa naturalne. Mniej ważne pod względem gospodarczym ziemie znajdują się we władaniu Frontu Polisario. W 1982 r. Sahara Zach. została przyjęta do OJA co spowodowało wystąpienie z tej organizacji Maroka. Prawie 200 tys. Saharyjczyków przebywa w obozach dla uchodźców w Algierii. W 1988 r. Sahara Zachodnia i Maroko przyjęły plan pokojowy przedstawiony przez ONZ, a w 1991 r. udało się wynegocjować zawieszenie broni. Od 1991 r. na tym obszarze przebywa Misja ONZ na rzecz Referendum w Saharze Zachodniej (MINURSO). Do dzisiaj nie udało się przeprowadzić referendum, które miało zdecydować o przynależności tych ziem. Maroko przeprowadza na szeroką skalę akcję kolonizacyjną na zajętych przez siebie obszarach by zmienić skład etniczny tych ziem.

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

Wojna domowa o władzę

Wybrzeże Kości Słoniowej – była kolonia francuska, która w 1960 r. uzyskała niepodległość. W latach 1960 – 1993 władzę sprawował tam Felix Houphouet – Boigny. Sprawował on rządy dyktatorskie jednak zapewniał stabilizację. Kraj ten jest największym eksporterem kakao na świecie. Do 1993 r. przyciągał wielu zagranicznych inwestorów.

Przyczyny:

- podział kraju na muzułmańską północ i chrześcijańsko – animistyczne południe
- konflikty etniczne i religijne
- ingerencja wielkich mocarstw, głównie Francji
- walka o władzę i wpływy między prezydentem Laurentem Gbagbo, a Alassanem Quatarro

Alessane Quatarro

Laurent Gbagbo

- 1993 r. – prezydentem został Henri Konan Bedine. Odwołał z funkcji premiera reprezentanta muzułmańskiej większości ALESSANE QUATARRO.
- 1999 r. – zamach stanu – władzę przejmuje junta wojskowa na czele z gen. ROBERTEM GUEI
- 2000 r. – wybory prezydenckie – gen. Guei preforsował zmianę konstytucji tak by Quatarro nie mógł kandydować. Wybory wygrał LAURENT GBAGBO. Junta została odsunięta od władzy. Quatarro zażądał powtórzenia wyborów i cofnięcia zmian w konstytucji lecz nowy prezydent odmówił.
- 2002 r. – zwolennicy Quatarro spróbowali przejąć władzę na drodze zamachu stanu, który się nie powiódł.
- 2002 – 2003 – wojna domowa między siłami rządowymi prezydenta Gbagbo, a rebeliantami, którzy przejęli kontrolę nad północną częścią kraju. Rebelianci zorganizowali się tworząc oddziały tzw. „Nowej Siły”. Jedna i druga strona dopuszczała się łamania praw człowieka – gwałty, morderstwa, tortury, wcielanie siłą dzieci do armii.
- 2003 r. – dzięki mediacji Francji zawarto pokój w **Marcoussis** – „Nowe Siły” miały zostać rozbrojone, prezydent zobowiązał się zreformować prawo wyborcze i przeprowadzić wybory prezydenckie w 2005 r., utworzono rząd porozumienia narodowego
- 2003 – na linii demarkacyjnej między rebeliancką północą i rządowym południem rozmieszczono siły pokojowe ONZ.

WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ

Wojna domowa o władzę

2004 – wznowienie konfliktu. Przyczyny:

- prezydent Laurent Gbagbo nie przeprowadził reform politycznych lecz przygotowywał się do zjednoczenia kraju siłą
- rebelianci z północy nie byli w stanie dobrze zarządzać swoją częścią kraju – wybuchł głód, załamał się system prawny, rządzili silniejsi
- ingerencja Francji – prezydenta Jacques'a Chiraca

Upadł rząd pojednania narodowego gdy rebelianci wycofali swoich przedstawicieli. Quatarro nie wierzył w dobre intencje prezydenta, tym Bardziej, że Gbagbo zorganizował milicję złożoną z młodzieży ze slumsów Tzw. „Młodych Patriotów”.

2004 – listopad – prezydent Gbagbo rozpoczął naloty na siły rebeliantów. Doszło do pomyłki – samoloty rządowe ostrzelały pozycje wojsk ONZ. Śmierć ponieśli żołnierze francuscy. Prezydent Chirac zniszczył lotnictwo strony rządowej. „Młodzi Patriotci”, którzy mieli uderzyć na rebeliantów, zwrócili swoją nienawiść przeciwko Europejczykom zamieszkującym stolicę państwa – Abidjan. Niszczono nieruchomości należące do białych, gwałcono kobiety, bito i zabijano mężczyzn. Wielka Brytania, Francja i inne kraje ewakuowały z Wybrzeża Kości Słoniowej swoich obywateli.

2007 – wojna domowa została zakończona. Podpisano porozumienie w Wagadugu. Na jego mocy powstał Rząd Jedności Narodowej. Prezydentem nadal pozostał Gbagbo ale przywódca rebelianckich „Nowych Sił” Guillaume Soro objął funkcję premiera. Wyznaczono datę wyborów prezydenckich na 30.11.2008 r. Wybory nadal się nie odbyły – problemy z rejestracją osób uprawnionych do głosowania

Bojownicy „Nowych Sił”

Guillaume Soro
Premier Wybrzeża Kości Słoniowej

SUDAN

Konflikt między muzułmanami (północ kraju),
a chrześcijanami (południe kraju)

Przyczyny konfliktu:

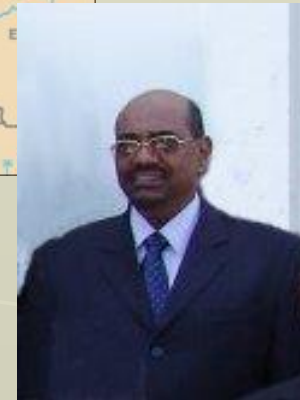
- kolonialna polityka Brytyjczyków
- rywalizacja północnej i południowej części kraju o kontrolę nad ropą
- różnice religijne między mieszkańcami
- walki plemienne
- wprowadzenie na obszarze całego kraju prawa koranicznego
- bieda

Sudan był kolonią brytyjską. W 1955 r. odzyskał niepodległość. Kraj ten jest zamieszkały przez ludność arabską, która zamieszkuje północ kraju i wyznaje islam oraz ludność czarną zamieszkującą południe kraju, wyznającą chrześcijaństwo. Rząd Sudanu jest zdominowany przez ludność muzułmańską.

Konflikt wybuchł od razu po odzyskaniu niepodległości. Chrześcijanie z południa walczą o prawo do samostanowienia, własnej religii i prawo do korzystania z dóbr naturalnych. W latach 80-ych XX w. chrześcijanie utworzyli Armię Wyzwolenia Sudanu, która walczy o niepodległość tych ziem.

9 stycznia 2005 podpisano porozumienie z sudańskim rządem, nadające 10 południowym prowincjom autonomię. Prezydentem kraju został Silva Kiir Mayardit. W grudniu 2005 przyjęto konstytucję. W 2011 ma się odbyć referendum w sprawie niepodległości.

Omar al-Baszir
Prezydent Sudanu

Sudan Południowy

**Flaga i godło
Południowego
Sudanu**

Silva Kiir Mayardit
Prezydent Południowego
Sudanu

SUDAN

KONFLIKT W DARFURZE

Konflikt między ludnością arabską, a ludnością murzyńską.

Konflikt wybuchł w 2003 r. **Przyczyny:**

- stanowiące większość w tym regionie ludy murzyńskie zażądały dla siebie podobnych praw jak przyznanych południu kraju
- oskarżono rząd w Chartumie o faworyzowanie arabskich nomadów kosztem murzyńskich rolników

Za ludnością murzyńską ujęli się rebelianci Ludowa Armia Wyzwolenia Sudanu oraz Ruch Sprawiedliwości i Równości. Rząd Sudanu powołał do walki z ludnością murzyńską armię Dżandżałidów składającą się głównie z Arabów (Janjaweed), są to tzw. czarni Arabowie – ludność arabskojęzyczna, która jest obecnie oskarżana o liczne zbrodnie na ludności Darfuru. Dżandżałidzi mordują ludność murzyńską oraz grabią i palą całe osiedla. Dżandżałidzi przeprowadzają czystki etniczne. Oblicza się, że od 2003 r. w konflikcie zginęło 400 tys. osób a ponad 2 miliony musiało opuścić swe domy. Wielu uchodźców przeniosło się do Czadu.

Życie w obozie dla uchodźców – Darfur
www.unic.un.org.pl/sudan/ndex.php

Dżandżałidzi – Czarni Arabowie
homepage.mac.com/.../E20060207203712/

Dżandżałidzi są szkoleni i uzbrojeni przez rząd w Chartumie. Oskarżono prezydenta Sudanu Omara al-Baszir o podżeganie do ludobójstwa. W maju 2006 r. podpisano porozumienie pokojowe ale nie jest ono respektowane przez żadną ze stron.

Irlandia Północna

Czeczenia

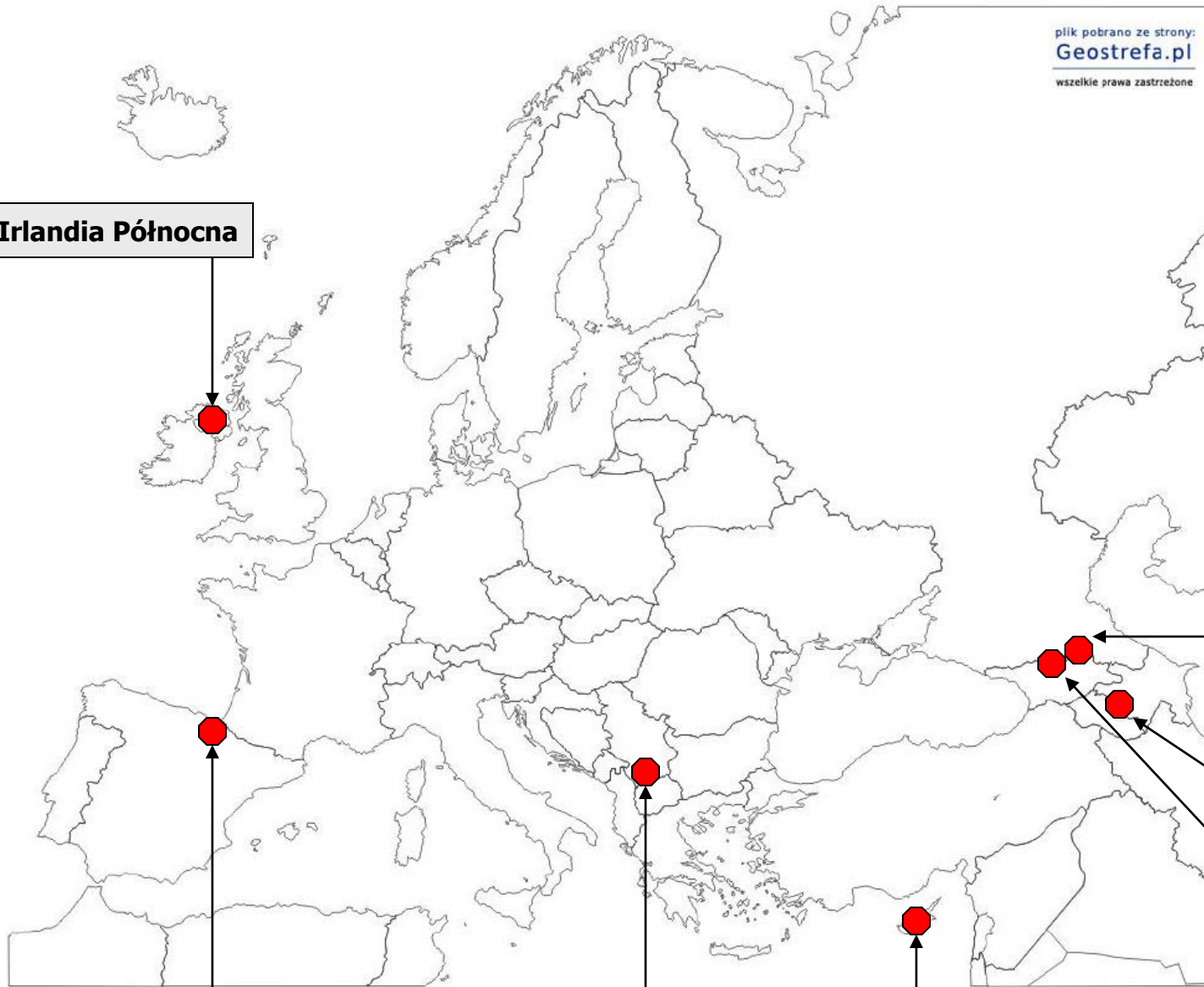
Górný Karabach

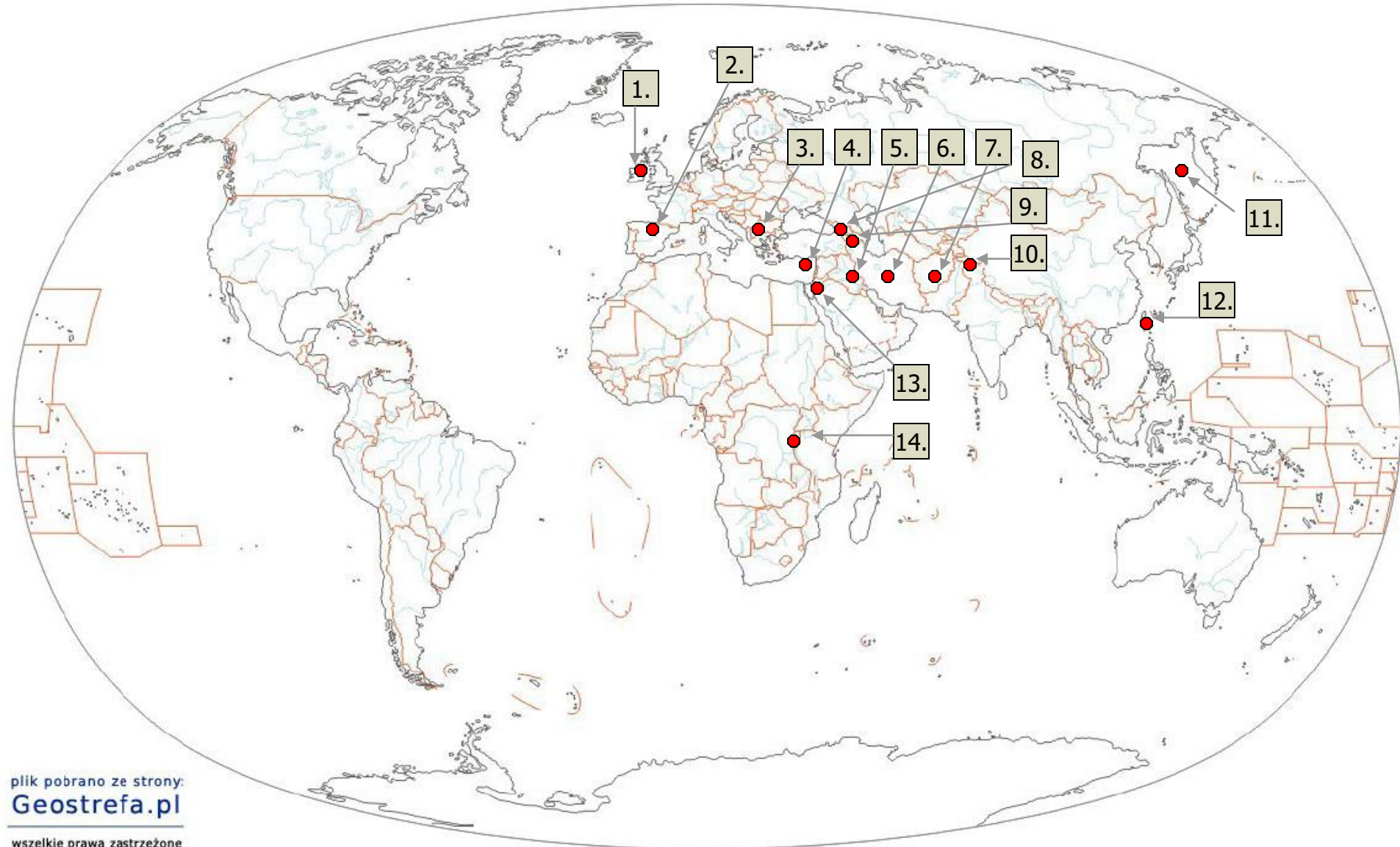
Osetia

Kraj Basków

Kosowo

Cypr

plik pobrano ze strony:
Geostrefa.pl

wszelkie prawa zastrzeżone

1 – Irlandia Północna
2 – Kraj Basków
3 – Kosowo
4 – Cypr
5 – Irak
6 – Iran

7 – Afganistan
8 - Osetia i Czeczenia
9 – Górny Karabach
10 – Kaszmir
11 – Morze Ochockie
12 – Tajwan

13 – Palestyna
14 – Ruanda i Burundi

